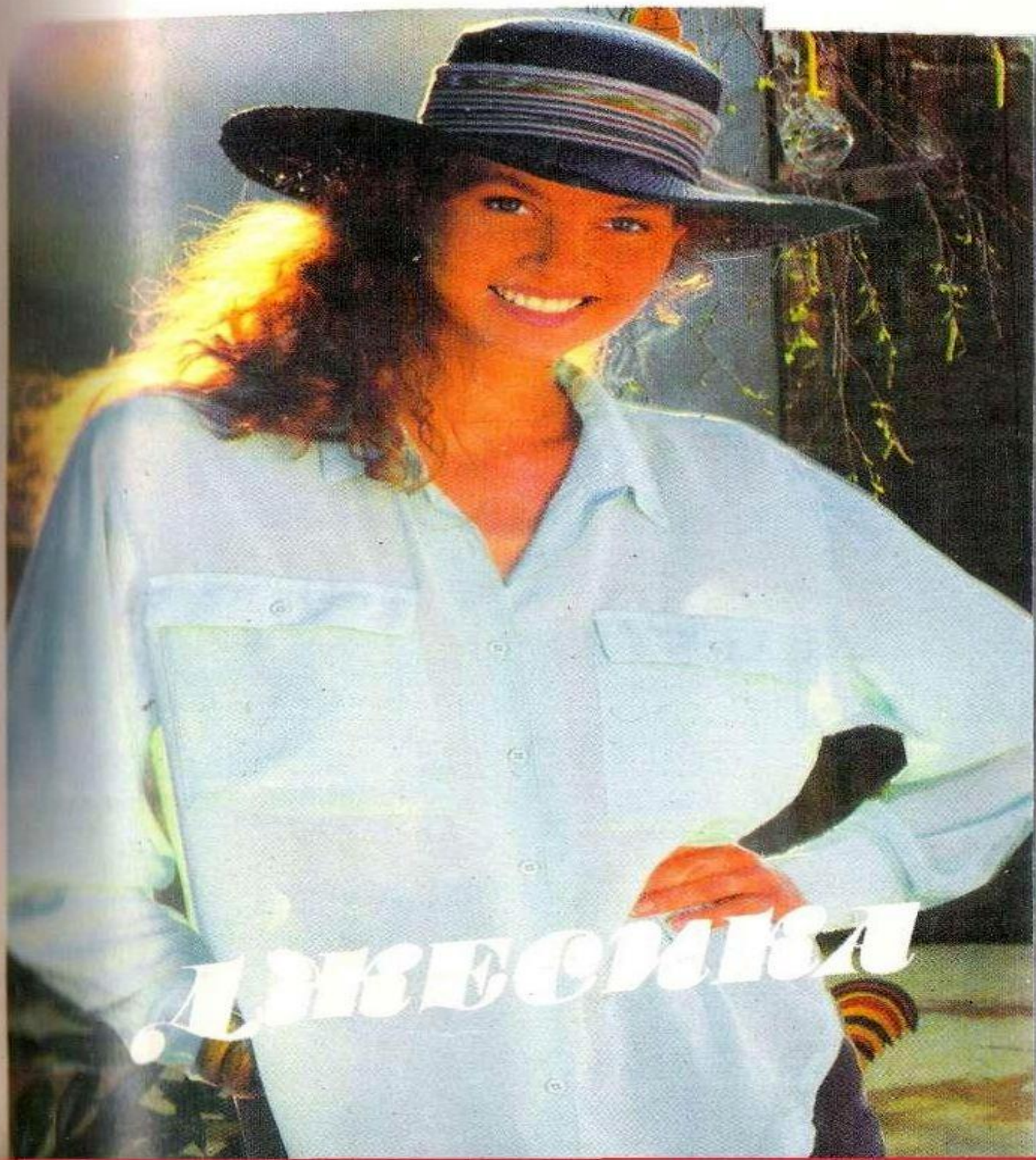

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

14

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ЛАУРА РАЙФ

ЛАУРА РАЙФ ДЖЕСИКА

Превод: Юлиана Сотирова

chitanka.info

Зима е. Навсякъде висят коледни имелови клончета. Младата стажант-лекарка Джесика прекрачва прага на клиниката в своя пръв работен ден. Върху порумениялото ѝ от студа лице е кацнала палава снежинка.

Един чаровен тъмноок мъж с усмивка ѝ я отнема.
И се ражда прастарото чудо — любовта.

I

Беше мразовит зимен ден. Джесика се изкачваше забързана по стълбите към болницата. Блъсна тежката врата и се промъкна вътре.

Спря в приятно затопления салон. Поемайки си въздух, свали ръкавиците и изтърси снега от палтото си. Когато вдигна глава, пред нея стоеше снажен и симпатичен мъж в бяла престилка.

— Още една снежинка! Тази тук — и той, усмихнат иронично, докосна върха на носа ѝ.

Беше застанал толкова близо до нея, че усещаше дъха му. Без да я изпуска от очи, мъжът направи крачка назад и я огледа от глава до пети. Погледът му се спря последователно върху лицето ѝ — на големите ѝ сини очи, на зачервените от студа бузи и чувствените ѝ пълни устни.

— Благодаря — каза Джесика.

„Крайно време е да му се представя“ — мислеше си. Но когато погледна непознатия в тъмните ириса, пулсът ѝ несъзнателно се ускори и тя се усъмни, че изобщо би могла да произнесе някакъв звук. Най-накрая протегна ръка.

— Казвам се Джес...

Той я прекъсна, усмихвайки се.

— Не ми казвайте! За мен е все едно дали сте Червената шапчица или детето Христос — гласът му беше нисък и плътен, а около очите му се появиха ситни бръчици.

Джесика също се засмя. За миг дори се почувства поотпусната.

— Навярно ще ви разочаровам, но не съм нито едното, нито другото. Аз съм Джесика Лангли и се явявам днес за първи път на работа.

— Е, тогава добре дошла, мис Джесика Лангли — и той хвана, все така усмихнат, ръката ѝ.

Когато пръстите им се докоснаха, по гърба на Джесика полази тръпка.

— Очаквахме ви с нетърпение. Аз съм д-р Питър Морисън. Мис Лангли, изпраца ви сам Господ! Отдавна ни бяха обещали нова сестра.

— Да, но...

Преди да успее да го поправи, към тях се приближи приятелката ѝ Айрийн Дженсън — лекар в същата клиника.

— Джесика! — Айрийн я прегърна сърдечно.

— Айрийн, радвам се, че те виждам!

След като се поздравиха, Айрийн погледна Питър.

— Предполагам, че вече сте се запознали? — тя отново се обърна към Джесика. — Щях да те посрещна на входа, но трябваше да се погрижа за един спешен случай. Надявам се, че си била приета добре.

— Беше щастлива случайност... Ще ви помоля да ме извините и двамата, но трябва да уредя още някои неща... — отвърна тя.

Питър посочи към администрацията.

— Айрийн, защо не разведеш госпожицата из клиниката? — и отпрати към Джесика последна усмивка. — Радвам се, че ще работим съвместно.

— Почакайте, Питър, аз не съм...

Преди да му обясни, че не е сестра, а стажант-лекар, той отмина. Джесика гледаше замислено снажната му атлетична фигура.

— Ей! Хайде, хайде! — засмя се Айрийн. — Само не ми казвай, че си влюбена в Питър! Това се нарича любов от пръв поглед.

— Въобразяваш си! Но той действително е впечатляващ мъж. Взе ме за сестра, а аз няхах време да го разубеждавам.

Айрийн се поколеба.

— Джесика... Ще ти съобщя нещо важно за Питър. Трябва да го знаеш — гласът на приятелката ѝ прозвуча сериозно и Джесика я погледна учудено.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Просто... Питър не може да понася лекарки. Към всички медицински изпитва дълбоко отвращение.

— Това ли било? — въздъхна Джесика облекчено. — Такива като него ги има много.

— Но Питър... той действително държи на мнението си.

Джесика повдигна леко рамене.

— Ще видим.

— По-късно ще ти разкажа повече по този въпрос. Сега ми кажи как мина пътуването ти. Хареса ли ти апартаментът? Много съжалявам, че не бях там, за да те поздравя, но ти познаваш живота на стажант-лекарите — много работа и никакво свободно време.

— Зная, Айрийн...

Айрийн погледна часовника си.

— Господи, предобедът мина толкова бързо! Не мога да повярвам! Трябваше да свърша цял куп неща! Но първо ще изпием по едно кафе, а и ти сигурно си уморена от пътуването.

Тя заведе Джесика в барчето на клиниката. Донесе две кафета и я погледна замислено.

— Не сме се виждали толкова отдавна, че не си спомням вече как го пиеше?

— Шварц кафе — Джесика се настани удобно на един фотьойл. — Наистина измина доста време, Айрийн, откакто ти напусна родния ни град Озарка, за да продължиш следването си в Сент Луис. Аз пък бях изпратена в Канзас сити — тя поклати глава. — Знаеш ли, че всъщност след завършване на училище не сме се виждали?

Айрийн се засмя.

— По време на ученическите ни години бяхме неразделни, спомняш ли си? — постави чашките с кафе на малката масичка и седна. — А сега не само че ще продължим стажа си заедно, но и ще живеем в едно жилище! Толкова се радвам, че и двете се установихме в „Елит Хоспитал“.

— Аз също. Тази клиника има добро реноме, що се отнася до подготовката по педиатрия и хирургия — Джесика въздъхна. — Искам да стана добър хирург!

— Разбира се, че ще станеш... А пък аз ще бъда добър детски лекар.

Джесика кимна.

— Ти си близо до целта. В края на краищата работиш тук от половин година.

Айрийн помълча известно време.

— Смъртта на баща ти миналото лято много те разстрои, нали? Но беше добре и за двама ви, че през последните две седмици на болестта му ти беше до него.

— Да, затова и започвам тук със закъснение. Първоначално бях няколко дни в клиниката, докато ме извикаха вкъщи — Джесика се усмихна. — Но сега животът за мен продължава. Понякога даже не мога да повярвам, че са минали толкова години, откакто бяхме заедно в училище. Често ти завиждах, че беше по-висока и с хубави руси коси.

— Да, спомням си. Тогава аз пък бих дала всичко на света, за да имам твоята копъринена тъмна коса. Наистина измина много време — въздъхна Айрийн. — Имаме да си разказваме куп неща... — очевидно тя не желаше да продължат разговора за Питър Морисън — нещо, което не се харесваше на Джесика.

— Айрийн, щеше да ми разказваш за Питър. Как всъщност не съм го забелязала още през лятото? — попита тя, въпреки че сама можеше да си отговори на въпроса. — Вероятно защото в клиниката бях съвсем за малко. Сигурно има още лекари, които не познавам.

— Ако ти се струва така, както на мен през първите седмици, едва ли ще си спомниш за някого — рече усмихнатото Айрийн. — Всичко беше толкова объркващо... Но да се върнем на Питър. Той живее сам.

— Ерген ли е?

— Не.

— Разведен ли е?

— Не. Жена му почина при катастрофа.

— Съжалявам — гласът на Джесика прозвуча тихо. — Навярно след смъртта на жена си се е променил. Тежко е да загубиш човека, когото си обичал — тя знаеше това от личен опит. А и споменът за смъртта на баща ѝ беше съвсем пресен.

— Питър определено не е без проблеми — продължи Айрийн. — Съмнявам се, че и детството му е било щастливо.

— Защо мислиш така?

— Родителите му са се развели, когато е бил съвсем малък и е израсъл при баща си... Сигурно е имало домашна помощница или пък... — Айрийн замълча. — Изглежда е от тези, на които в живота нищо не им е подарено.

— А майка му? Тя не се ли е грижела за него?

— Омъжила се повторно и заминала за Сент Луис. Чувала съм, че при нея прекарвал летните си ваканции.

„Действително не му е било лесно — мислеше си съчувствено Джесика. — А по-късно е загубил и жена си.“

— Как се е случило, Айрийн? Как е загинала жена му? Била е навярно много млада...

Айрийн помълча няколко секунди.

— Рано или късно ще разбереш... — отвърна уклончиво.

— Моля те, Айрийн, разкажи ми.

— Жената на Питър починала, когато малката им дъщеричка Саманта била на две години. Сам сега е на шест. Но Питър и жена му имали проблеми още преди катастрофата... — Айрийн поклати глава едва забележимо. — Жена му била хирург. Казват, че е била много добър лекар и с няколко години по-възрастна от него. Един ден...

— Продължавай! — дъхът на Джесика спря.

— Един ден по време на операция на апандисит, с нея се случило нещо особено. Тя се вцепенила и не могла да продължи. Останала така със скалпел в ръка...

— Ужасно! — промълви Джесика.

— Накрая един от асистент лекарите довършил операцията.

Джесика беше обзета от дълбоко съчувствие към жената, която не познаваше.

— След този случай се отказала да оперира. Започнала да преподава уроци и се заела по-сериозно с изследвания — Айрийн погледна приятелката си. — Оттогава Питър се отнася с предубеждение към жените лекари...

Джесика въздъхна.

— Нищо чудно... Всъщност в хирургията все още преобладават мъжете.

— Баща му му е оказал огромно влияние. Той започнал като фермер, а по-късно печелел доста пари от откриването на цяла верига търговски къщи за железарски изделия. Веднъж Питър ми спомена, че като малък трябвало да работи много.

— Сигурно е бил доста сериозно дете.

Джесика се опитваше да си представи д-р Питър Морисън като малко момче, но не ѝ се удаваше лесно.

— Може би си права. Във всеки случай, докато е бил ученик, е работел за баща си.

— Възможно е дори и сам да се е издържал по време на следването си — Джесика отпи от кафето.

Айрийн кимна.

— Позна.

— Къде живее дъщеричката му? При него ли?

— Да. Наел е гледачка. Бащата на Питър умря преди няколко години и му остави малко наследство, за да няма финансови проблеми.

Джесика се замисли и за момиченцето, останало без майка. Знаеше много добре какво означава това, защото собствената ѝ майка почина, когато беше на шест години. Тогава леля ѝ Лусинда Лангли живееше при тях.

— Познаваш ли детето?

— Да, разбира се. Понякога Питър го довежда в клиниката. Саманта е малко сладко момиченце с тъмни къдрици и големи сини очи. Прилича много на баща си, въпреки че неговите са кафяви. Но ти сама ще се убедиш в това и то може би твърде скоро.

Айрийн погледна часовника си и стана.

— Почивката ни свърши — каза тя. Взе чашите, изплакна ги и ги остави на мястото им.

Тъкмо се канеха да си тръгват, когато влезе мъж в бяла престилка.

— Най-сетне ви открих! — възкликна той, като не отделяше поглед от нея.

— Здравей, Кърк. Току-що изпихме по едно кафе — лицето на Айрийн засия. — Кърк, представям ти приятелката си от ученическите години. Казва се Джесика Лангли. От днес ще работи тук, като стажант-лекар. Джесика, това е д-р Кърк Холънд.

— Приятно ми е, д-р Лангли — Кърк ѝ подаде ръка. — Айрийн ми е разказвала много за вас. Радвам се, че ще започнете работа в „Елит Хоспитал“.

— Наричайте ме Джесика. Още не съм свикнала с докторската титла.

— Скоро ще свикнете, Джесика. А към мен се обръщайте просто с Кърк.

След като излязоха от барчето, Айрийн разведе Джесика из клиниката и я представи на останалите колеги. После отидоха в един от лекарските кабинети в другото крило.

Айрийн отвори шкафа и извади някакъв формуляр.

— Тук съхраняваме ежедневните доклади. Естествено Питър ще поговори с теб за тези неща, но няма да е излишно преди това аз да ти ги поясня. Това е картонът на пациента и в него ще намериш резултатите от изследванията му. Тук се нанасят предписанията на лекаря — Айрийн подаде картон на Джесика. — Бедната жена. Има тежко минало. Не е съвсем млада, а е с изкълчване на бедрена става. Но се чувства по-добре и с помощта на ходова количка може да прави по няколко крачки.

Айрийн взе картоната от Джесика и ѝ подаде друг документ.

— Докато му хвърлиш един поглед, аз ще прегледам някои от тези неща.

Скоро стана време за обяд и се отправиха към столовата. С прибори и табли в ръце, се наредиха на опашката.

Джесика не беше свикнала с многобройните специфични миризми в болницата и чувстваше, че не може да погълне дори зальк. Но след като видя апетитния стек, пържените картофи и задушените зеленчуци, изведнъж установи, че е много гладна.

Седнаха на маса, малко встрани от другите, и докато Джесика подреди чиниите и приборите, Айрийн донесе минерална вода.

— Достатъчно побъбрихме за Питър. Разкажи ми нещо за себе си! Имам чувството, че този Кърк Холънд играе важна роля в живота ти. Права ли съм?

— Да — Айрийн сведе поглед и започна да си играе с вилицата.

— Извинявай! Може би не трябва да говорим за това?

— Напротив... Защо не? С Кърк мислим да се оженим някога. Но са ни проблем парите. Аз имам наследство, но Кърк работи едва втора година като стажант-лекар. Той не е съгласен да бъде издържан от жена, а докато финансовото му положение се подобри, ще мине доста време.

— Изглежда държиш на него, след като го чакаш.

— Имаш право — Айрийн отпи глътка минерална вода. — А как стоят при теб нещата с любовта?

— Ами, нищо особено — Джесика повдигна рамене.

— Последния път като се видяхме, ми разказва за някакъв състудент. Докъде стигна тази история?

— Просто не си пасвахме. Първо възникнаха противоречията, после се появиха проблемите — това беше горе-долу.

— Извинявай...

— Вече не съжалявам. Във всяко едно отношение бяхме различни. Алън се стремеше да направи големи пари и то възможно най-бързо. Искаше да се специализира в козметичната хирургия — усмихна се Джесика тъжно. — Нямам намерение да се занимавам повече с такъв тип мъже. На първо място поставяше парите и кариерата, а не грижата за болните.

— Напълно те разбирам защо си го разкарала — кимна ѝ одобрително Айрийн.

— Според неговия план аз трябваше да напусна работа и само да се показвам в обществото.

— Наистина нямаше да бъдете щастливи. Добре е, че навреме си го разбрала — Айрийн хвърли поглед към стенния часовник. — Трябва да вървя, а може би и ти също. Можеш ли сама да се ориентираш къде е хирургията?

Джесика кимна.

Двете приятелки напуснаха заедно столовата и пред вратата се разделиха. Джесика се отпрати към Питър, главният лекар на отделението, за да получи инструкции.

Той лично ѝ отвори вратата на лекарския кабинет.

— Заповядайте, Джесика. Хареса ли ви обядът?

— Да, благодаря. Въпреки че...

— Оказва ви влияние атмосферата в клиниката, нали?

— Мисля, че да — пулсът на Джесика се ускори.

— Скоро ще свикнете с това. Има и по-лоши неща — усмивката му беше обезкуражаваща.

— Питър... трябва да ви кажа нещо. Одеве нямах тази възможност. Аз ще работя като стажант-лекар, а не като сестра. Съжалявам, че не можах да отстраня заблудението ви своевременно — тя наблюдаваше внимателно лицето му.

Той замълча за момент, а след това се засмя подигравателно.

— Няма защо да се извинявате. Просто съм се заблудил.

„Наистина не трябва — мислеше си Джесика. — За какво всъщност да се извинявам?“ — бузите ѝ се зачервиха от яд към този

мъж, изпълнен с предразсъдъци. В края на краищата, трябваше ли да се чувства виновна, че е лекар, или пък за това, че е жена!

„Този тип изглежда не по-малко прелъстител от Алън. Отсега нататък трябва да се концентрирам само върху работата си. Не бих си позволила още една подобна връзка, като тази с Алън, и не бих се повлияла от мъж, който мисли, че жените трябва само да си стоят вкъщи край печката.“

Питър изглежда не забеляза борбата, която тя водеше със себе си. Предложи ѝ да се настани в единствения фотьойл в стаята, а сам седна на стола.

— Искам да ви кажа някои неща относно работата. Първо, вие сте като всички, които пристигат след завършване на следването си, с една дума — новак. Главата ви е пълна с теоретични знания, но си нямате и понятие от практика. Следващите три години ще го придобиете при нас...

Джесика седеше неподвижно. Струваше ѝ се, че чете мисълта му: „Вие сте жена и затова сте некадърна и глупава.“

— ... повечето нови стажант-лекари могат превъзходно да определят симптомите на ревматична температура, но нямат дори представа как се прави ЕКГ. Могат отлично да обяснят положението на счупените кости на предмишницата, но са неспособни да направят рентгенова снимка или да наместят костите, а пък да не говорим за поставянето им в гипс!

Джесика кимна. Тя тайно се закани да му даде да се разбере, да му докаже, че ще стане добра лекарка.

Питър продължи сериозно изложението си.

— Първо ще попълните тези документи за картотеката — той извади някакъв формуляр от чантата си. — Допълнително към картоната на пациента се прибавя по една такава карта, на която се отбелязват номерът на стаята, датата на приемане и диагнозата. При обсъждане състоянието на болните или по време на визитация, тези карти трябва да бъдат у вас.

— Разбрах.

„Ще спазвам точно указанията му и няма да позволя на този прелъстител да ме критикува.“

— За всеки пациент се прави отделна карта. Освен това, трябва да помните датите. Всяка промяна, всяка нова терапевтична процедура

трябва да бъдат отбелязани — той я гледаше безучастно. — Имате ли някакви въпроси?

Джесика поклати глава.

— Засега не.

Но скоро сигурно щеше има. Тя усети, че от пренебрежителното му държание сърцето ѝ започна да бие по-бързо, особено когато погледът му се задържаше върху нея по-дълго, отколкото бе необходимо.

Посочи ѝ една малка червена книжка на бюрото си.

— Това е дневникът на отделениято. Тук се вписва всичко, свързано с него. Това е вашата библия за следващите 12 месеца — погледна часовника си и стана. — Днес следобед ще бъдете на визитация с мен и д-р Кърк Холънд.

В този момент вратата се отвори и влезе Кърк.

— Стори ми се, че говорите по мой адрес. Като че ли чух името си.

— Нищо подобно. Време е за визитация — рече Питър и прегледа набързо плана за деня.

Кърк се обърна към Джесика.

— Как ви се струва първият ден?

Неговата приятелска усмивка ѝ подежда ободрително.

— Благодаря, добре. Но всичко е толкова ново за мен...

Питър блъсна количката с медикаментите и превързочните материали към вратата и разпореди:

— Джесика, вземете книгата на отделениято! И така, да вървим!

Тримата минаха от стая в стая, разпределиха лекарствата, прегледаха пациентите и след това се отбиха при медицинските сестри, за да обсъдят по-особените случаи.

Когато се върнаха в лекарския кабинет, Питър показа на Джесика как се зарежда количката.

— Утре вие ще водите визитацията и ще разговаряте с пациентите. Не ме гледайте така уплашено! Кърк и аз сме до вас, в случай, че изгубите ума и дума.

Джесика не се съмняваше, че Питър има намерение да я запознае сериозно с работата в отделениято, въпреки предразсъдъците си. Когато неочаквано той се изсмя и я погледна в очите, както при

първата им среща, тя се изчерви. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато успее да отмести поглед от него и да се сбогуват.

При излизане от лекарския кабинет имаше чувството, че върху крехките ѝ плещи е легнал огромен товар.

II

След няколко дни снегът спря. Навсякъде се чувстваше възбудата от приближаващия коледен празник. Улиците бяха украсени с елхови клончета и камбанки. Джесика много обичаше това време от годината, изпълнено с радост и веселие, но не можеше да си позволи да се шляе безцелно. Закъсняваха за работа и Айрийн непрекъснато я подканяше да побърза.

Работеше в клиниката от една седмица, но все още се чувстваше пълен новак. Придружаваше Питър и Кърк при визитациите и се стараше да изпълнява задълженията си така, както се изискваше от нея.

Досега само веднъж беше ръководила визитация и бе разговаряла с пациентите за здравословното им състояние. Като си спомнеше само каква зла участ я беше сполетяла, губеше вяра в бъдещето си на лекар специалист.

В този ден бе толкова нервна, че изпусна болничните картони в съда с вода и написаното върху тях не можеше да се разчита. Питър и Кърк приеха гафа ѝ снизходително, но въпреки това Джесика се смути ужасно. Беше убедена, че шефът ѝ триумфира, и че отново се е убедил в неспособността на жените да се справят и с най-елементарни неща.

Днес отново трябваше да води визитацията. Беше много понапрегната от преди, но и твърдо решена да не допусне пореден инцидент. „Господи, няма да го понеса, а и как след това ще погледна Питър в очите!“

— Джесика, такава хубава сутрин, а ти си толкова мълчалива! По всичко личи, че на Коледа ще има сняг. Винаги съм се радвала на почивните дни — отбеляза Айрийн възторжено и погледна приятелката си.

Джесика забави крачките си и се усмихна криво.

— Мисля си как ли ще протече визитацията. След онзи провал миналата седмица нямам смелост. Питър със сигурност ме мисли за недодялана и глупава. А и Кърк също!

Айрийн я погледна съчувствено.

— Джесика, днес ще се справиш добре. Вярвай ми! Всички нови стажант-лекари допускат грешки. Мога да ти го потвърдя с моя горчив житейски опит. Изтървала си картоните, е, и? Какво толкова страшно има? Би могло да се случи и нещо много по-лошо!

— Какво искаш да кажеш?

— Например би могла да изпуснеш пациент, когато се опитваш да му помогнеш да си легне — отвърна Айрийн и отвори входната врата.

Джесика се засмя.

— Имаш право. Но не можеш да си представиш как ми трепереха ръцете! Сигурно всички пациенти са забелязали. А когато Питър ме попита за данните на кръвното налягане, погледнах там, където не трябваше. Да знаеш само колко неловко се чувствах.

— Питър и Кърк са задължени да те въведат в работата.

— Зная, но това не ми помага много. Особено като си представя за какво ме мислят и двамата.

— Джесика! Престани! Знаеш, че съм тук от пет месеца и все още съм напрегната. Никой не се е родил готов добър специалист. И тъй като сме нови, сме придадени към опитен лекар, който да ни съветва и помага. Ако понякога Питър не те хвали, то е, защото е изключително взискателен.

Айрийн придружи приятелката си до гардероба, където си оставиха палтата и ботушите. След това застанаха пред огледалото, оправиха прическите си и набързо си освежиха грима. Джесика си облече бялата престилка.

— Откровена ли си, Айрийн? Всички нови ли се държат като мен?

— Повярвай ми! Даже още по-глупаво! — засмя се приятелката й. — А сега не ме гледай вече така умърлушено. Питър и Кърк са с теб.

— Благодаря ти, Айрийн.

Джесика се почувства много по-добре и се погледна още веднъж усмихната в огледалото. След студа навън, топлината в клиниката й се отразяваше благотворно. От високоговорителя звучаха тихо коледни песни, а по коридорите бяха окачени гирлянди. Сети се за чичо си и леля си Лусинда. Замисли се дали и тяхната къща е украсена. Тази година за първи път нямаше да празнуват заедно.

Мярна ѝ се мисъл и за Питър. „Къде ли ще празнува Коледа? Естествено, че с дъщеричката си. Дали си има приятелка?“

Изведнъж закопня да бъде в прегръдките му... и да я целува... Изплаши се от желанията си и се опита да го прогони от мислите си. Никога не би могла да бъде в обятията му.

Въпреки че понякога разговаряше с нея приятелски, той все още спазваше някаква дистанция. При първата им среща се бе държал толкова любезно и мило. Джесика се изчерви, спомняйки си как ѝ махна снежинката от носа. Колко нежно беше това докосване! „По дяволите! Не бива да мисля повече за него!“

Айрийн погледна часовника си.

— Не е възможно! Имаме още няколко минути на разположение. Поставихме нов рекорд.

— Сигурно защото безмилостно ме караше да подтичвам.

Тя се изкиска.

— Не трябваше да бързаме толкова със закуската. Какво ще кажеш да изпием по едно кафе?

— Добре.

Влязоха в барчето, взеха си по едно горещо, силно кафе и седнаха на масата.

— Не мога да повярвам, че коледното парти ще се състои след две седмици — усмихна се Айрийн. — Ще бъде великолепно. Всички го очакват с нетърпение.

— Разкажи ми повече за него.

Джесика още не знаеше дали трябва да се радва на партито в клиниката, или не, но имаше намерение да отиде, защото тогава е свободна.

— Чувала съм, че се празнувало в голямата аудитория, там, където се провеждат лекциите. Мисля, че ще бъде весело — Айрийн облиза устните си. — Всички си мислят само за разкошния бюфет с лакомства.

— Личи си — вметна Джесика.

— Така ли? — Айрийн отпи от кафето. — Освен това ще има и оркестър и... — тя погледна часовника си и кимна. — Вече е време да тръгваме.

Щом влезе в лекарския кабинет, Джесика въздъхна. Беше сама и можеше да се подготви. И понеже трябваше да ръководи визитацията,

прегледа отново медикаментите.

Скоро влезе и Питър. Поздрави кратко и провери още веднъж всичко.

— Джесика, внимавайте винаги дали сте прочела правилно етикета, когато вземате лекарство от шкафа. Проверете го пак, когато го разпределяте за пациентите, и още веднъж, когато го оставяте обратно в шкафа.

— Зная това, Питър.

Като влезе Кърк, бяха приготвили всичко.

— Здравейте!

Двамата му отговориха с кимване, след което Питър погледна Джесика сериозно.

— Надявам се, че картоните са у вас?

— Да, в чантата ми.

Тя бръкна и ги извади, молейки се да не е изгубила нито един. Изчерви се, като забеляза иронията в очите на Питър и бързо отмести погледа си.

Първата пациентка беше възрастна, но смайващо жизнерадостна жена. Поздрави ги шеговито.

— Ето ги тримата мускетари. Не ви ли омръзна моето мършаво тяло?

— Напротив, мисис Добс — разсмя се Питър. — Как бихме могли да ви отминем! Такава звезда като вас! — намигна на Джесика и добави. — Мисис Добс е играла в цирка като танцьорка по въже.

Джесика не може да разбере веднага дали се шегува, но като видя все още здравата мускулатура и стройното тяло на пациентката, се убеди, че говори сериозно.

— Сигурно е било много вълнуващо за вас, мисис Добс? — Джесика също беше развълнувана. Беше израснала в малък град и циркът беше едно от най-значимите ѝ преживявания в детството.

Кърк взе някаква снимка от шкафчето.

— Тук нашата пациентка е на едно от представленията в Сент Луис. Изглежда фантастично, нали? — обърна се той към Джесика.

Тя погледна фотографията, където върху въжетото беше мисис Добс на младини. Хубава, впечатляваща блондинка със златисто трико.

— Фантастично! — възкликна и я върна на Кърк. — Мисис Добс, ще ми разкажете ли някога за живота в цирка? — въпреки обаче,

че искаше да научи много неща за пациентката си, трябваше да продължи с визитацията. — Може би някога в почивката? — добави. Нави ръкава и премери кръвното ѝ налягане, а после го отбеляза в картоната. — Резултатите са добри, мисис Добс.

Надяваше се, че е била убедителна. Но като се сети колко неумело бе действала с картоните и медикаментите първия път, отново се смути.

Минаваха от стая в стая. Джесика мереше пулс и кръвно налягане, осведомяваше пациентите за тяхното състояние и даваше указания на персонала.

Когато стигнаха до леглото на скоро оперирана пациентка, Питър ѝ кимна:

— Наблюдавайте как ще сменя превръзката.

Той почисти бързо раната и направи нова превръзка. Джесика наблюдаваше всяко движение на ръцете му и установи, че трябва още много да се учи. По време на следването си беше наизустила кой човешки орган къде се намира, както и куп латински изрази, но когато се наложи да направи превръзка, за съжаление те ѝ помагаша малко.

Докато преглеждаше пациентите, нерядко чуваше шегички като: „Какво прави тук хубаво момиче като вас?“ А един възрастен господин направо подхвърли:

— Можете да сте ми внучка! Сигурна ли сте, че сте завършила следването си?

Въпреки отношението си към жените лекарки, в такива ситуации Питър я защитаваше шеговито, но решително. Стремеше се да я въведе добре в работата. Ограничаваше се да говори с нея само на професионални теми, но когато се срещнеха погледите им, Джесика прочиташе в очите му желание.

След като свърши визитацията, тя откара количката с медикаментите в лекарския кабинет и я приготви за следващия ден.

— Време е за обяд — каза Питър и продължи да попълва картите си. — Джесика, днес следобед ще ми асистирате при парацентеза.

— При пара... да, разбира се.

Звучеше ѝ познато това медицинско понятие. Срещала го бе по време на следването си, но в момента не си спомняше значението му. Предпочиташе да умре, но не и да покаже на Питър, че не го знае.

Първо ѝ дойде на ум да попита Айрийн, но се усъмни дали тя изобщо го е чувала.

На път към столовата ѝ хрумна идеята да провери в медицинския речник. Завъртя се на пета и се забърза към библиотеката, в която имаше всякакви медицински издания. В този час никой, освен нея, не се интересувахе от книги.

Отвори бързо речника и намери понятието. „Разбира се, че парацентезата означаваше операция при остро възпаление на средното ухо.“ Клатейки глава, тя се укори как е могла да го забрави.

Върна справочника на мястото му и се запъти към вратата, която изведнъж се отвори и Джесика се сблъска с Питър. Неочаквано той я хвана през кръста, а с другата ръка повдигна брадичката ѝ. Придърпа я така към себе си, че тя едва си поемаше дъх и, когато с пръст очерта контурите на устните ѝ, стори ѝ се, че сърцето ѝ спря да бие.

Наведе се и я целуна.

Джесика беше толкова изненадана, че не намери време да се противи. Неволно се притисна към него и отвърна на целувката му. Забрави всичко наоколо и изгуби чувство за време и място.

Изведнъж Питър се отдръпна и се засмя.

— Питър... — промълви тя заеквайки.

Без да я изпуска от очи, той свали имеловото клонче над главата ѝ, което беше закачено на вратата.

— Традиция, скъпа моя. Не желаете да нарушавам обичая, нали? Освен това приближава Коледа и всички хора трябва да са весели.

„Нищо ли не означаваше за него тази целувка, освен спазване на традицията? Господи, как можах да му позволя!“

— Естествено! — засмя се Джесика малко пресилено и оправи разрошената си коса. Чак сега отново долови леката коледна музика. — Трябва да вървя Айрийн ме чака.

Питър гледа след нея, докато тя се отдалечи. Айрийн забеляза, че е напрегната и развълнувана, но не го показа. Джесика ѝ беше много благодарна за деликатността.

Как би могла да ѝ обясни нещо, което самата не разбираше? Толкова ли беше влюбена в Питър? Или просто се нуждаеше от мъжка ласка?

След обяда, все още зашеметена, тя се забърза към отделението, за да му асистира. Като си спомни, че е проверявала значението на

думата, се изчерви, тъй като се досети, че Питър навярно я е проследил.

Посрещна я делово и студено. Разгледаха заедно картоната на пациентката и се отправиха към нея. Тя вече лежеше в една от малките операционни зали.

Докато Питър успокояваше болната, Джесика постави параван над леглото.

— Мисис Джеймс, ще ви сложим местна упойка.

Пациентката изпитателно изгледа двамата лекари.

Питър инжектира упойката и кимна дискретно на Джесика. С треперещи пръсти тя взе иглата и прободете тъпанчето на пациентката. Чак като я извади си пое с облекчение въздух и бързо постави стерилна марля. Надяваше се, че болната не е забелязала нейната напрегнатост и неопитност. Погледна Питър и той ѝ намигна одобрително.

След като се разделиха с мисис Джеймс, отидоха в другия край на отделението при един възрастен пациент. Счупеният му крак беше в гипс и пръстите му бяха отекли.

— Трябва да махнем гипса. Много е стегнат — констатира Питър и започна да го разрязва, обяснявайки на Джесика всяко движение.

Малко по-късно тя се върна в лекарския кабинет и се зае с количката. Изпитваше възхита от Питър, от неговата съобразителност и търпение. Грижливо почисти и стерилизира инструментите и подготви медикаментите за следващия ден.

След като свърши работата си, седна на един стол, за да си почине. Не след дълго Питър влезе, хвърли книгата на отделението върху бюрото и избърса челото си с ръкава на престилката.

— Сутринта беше твърде напрегната — погледна я замислено. — Не се държахте зле, Джесика.

— Благодаря, Питър... — промълви тя и с удоволствие би прибавила: „Не беше зле като за жена, нали?“, но си премълча. Защо трябваше да налива още масло в огъня?

Питър погледна часовника си.

— За днес толкова. Навън пак завая. Искате ли да ви откарам вкъщи?

— Не, благодаря, Питър — отвърна му бързо. „Господи, в една кола с него! Та това е много повече, отколкото бих могла да понеса.“ — Ще отида в библиотеката и ще почета — веднага съжали за

изреченото. Та нали преди няколко часа точно там я целуна! Не бе ли изтълкувал погрешно думите ѝ?

Очите му блестяха загадъчно, но лицето му остана каменно.

— Ако след този напрегнат ден вземете да четете медицинска литература и да се информирате за най-новите достижения, ще трябва да сте доста амбициозна!

Джесика разбра, че ѝ се подиграва.

— Може би. Имате ли нещо против?

— Не, не... Вероятно искате да настигнете известния си баща? Чувал съм много за него. Д-р Лангли беше един от най-добрите хирурзи в Сент Луис. Възхищавам му се.

— Аз също — отвърна тя рязко. — Но не се стремя да настигам никого. Достатъчно ми е постоянно да се съобразявам с вашите предубеждения спрямо жените лекари.

Настъпи мълчание. Джесика имаше чувството, че е отишла твърде далеч. Но като го видя да се хили, позеленя от яд.

— А, ето какво било то! Мисля, че съм си го заслужил. Да допуснем обаче, че жените имат склонност да се доверяват на чувствата си, дори когато се опират на логически факти.

— Не съм съгласна!

Джесика замълча и се опита да потисне гнева си. Зарадва се, че в стаята влезе един асистент лекар и с това диспутът им беше прекратен.

На път към къщи тя премисли всичко отново. Питър будеше в нея чувства, които не би могла да игнорира... Никога досега не бе копняла така по мъж, както по него. Още от първата им среща мечтаеше за прегръдките и нежността му. В същото време осъзнаваше, че се стреми към нещо, което е недостижимо за нея, и това много ѝ тежеше.

III

След две седмици беше Коледа. В болницата бе доста оживено. Поради лошото време имаше много пациенти със счупвания и други наранявания.

Джесика се справяше добре с измерването на кръвно налягане, изваждането на конци, с поставянето на инжекции. Почти свикна с обръщението „Госпожице д-р“, но имаше моменти при работата си с Кърк и Питър, в които изпълняваше ролята не на лекар, а на наблюдател.

Въпреки всичко ѝ беше забавно да работи с Кърк, който постоянно бе в добро настроение и непрекъснато се шегуваше. Дори Питър понякога забравяше предубежденията си и ставаше общителен и мил с нея.

Тогава тя започваше да чувства по друг начин развитието на отношенията им, а и приятното напрежение, което съществуваше между тях, непрекъснато се усилваше. Бореше се с всички сили срещу влечението си, но чувствата ѝ изглежда водеха собствен живот и не можеха да бъдат контролирани. Очевидно и Питър изпитваше същото. Имаше моменти, в които Джесика се опитваше да забрави, че той е един обикновен прелъстител, също като предишния ѝ приятел, но някаква частица от разума ѝ я възпираше.

„Не бива да се впускам в интимна връзка с Питър, защото би завършила катастрофално. Но бихме могли да сме приятели — мислеше си тя. — Един брак би разрушил всичко.“ В същия момент се плашеше от себе си. „Как мога да мисля тъкмо сега за женитба!“ Не се бяха срещали нито веднъж извън работно време. Не си бяха казали нито дума, та да има повод за някакви надежди. Но кой знае защо обаче Джесика беше убедена, че той копнее по нея, както и тя по него. Когато оставаха сами, погледът му се задържаше върху тялото ѝ повече, отколкото беше необходимо, а когато му подадеше нещо и се докоснеха пръстите им, и двамата се чувстваха като наелектризирани.

Изпитваха еднакви чувства един към друг — Джесика беше сигурна в това.

Стоеше пред вратата на барчето с група колеги, когато Питър застана до нея, дръпна я под едно имелово клонче и я целуна. Топлите му устни се задържаха върху нейните и телата им се докоснаха.

Джесика имаше чувството, че ще изгори от желание, въпреки че се държеше така, сякаш се шегуват. По гърба ѝ премина остра тръпка, усещайки ускорения му пулс. Колегите им ги погледнаха слисано в първия миг, а след това започнаха да пускат остроти и да се смеят. Питър също се засмя.

Малко по-късно бяха сами в лекарския кабинет на хирургията. Изведнъж Питър стана странно сериозен.

— Това са новите ви указания — отбеляза той и ѝ подаде една бележка, отбягвайки погледа ѝ.

Объркана, Джесика взе листчето и се поколеба дали да го погледне. „Сигурно съм преназначена към друг главен лекар. О, не — мислеше си тя. — Искам да остана при Питър. А ако той лично е поискал да го напусна? — преглътна. — Може би така ще е по-добре.“

Боязливо погледна написаното в бележката.

1. Точно в 21:00 часа трябва да бъдете на партито.
2. Да сте без бяла престилка.
3. Да танцувате само с един мъж — Питър.
4. Нямайте друг избор. Вечерта ще бъдете с мен!

Подпис: Вашият шеф.

Мина известно време, докато схване нещата, а след това изведнъж ѝ стана горещо. Питър я молеше да бъде с него на партито. Тя го погледна с крайчеца на околото си. Той се изправи до нея и се засмя.

Изведнъж напрежението ѝ се стопи и също му отвърна със смях.

— Това са моите задължения, така ли? Какво ще стане, ако не ги изпълня?

— Санкциите са много строги. Нямайте избор! — очите му блестяха от радост.

— Значи ще трябва да се подчиня...

В момента Джесика въобще не се притесняваше какво ще облече за партито. Мислеше само за това, че ще бъде заедно с Питър, че ще танцува с него... цяла нощ... Сега вече не можеше да разсъждава за нищо друго.

Вечерта заедно с Айрийн разгледа гардероба си и констатира:

— Нуждая се от нова рокля.

Приятелката ѝ донесе една от своите.

— Искаш ли да ти дам тази? — беше хубава вълнена синя рокля с деколте на гърба. — Какво ще кажеш? — Айрийн завъртя закачалката.

Джесика поклати глава.

— Не, благодаря ти. По-добре да си купя нещо ново. Ще дойдеш ли с мен? — изведнъж се почувства отпочинала, въпреки напрегнатия работен ден.

— С удоволствие — съгласи се Айрийн. — За щастие аз вече знам какво ще си облека. Преди да пристигнеш ти, си купих нещичко.

— Зная. Прекрасна е. Копринената, нали? — рече Джесика засмяно. — Следващата седмица имаме свободен ден. Тогава ще пазаруваме. Каня те и на обяд!

Айрийн също се засмя.

— Сигурно имаш доста в кредитната карта?!

Двамата с Питър работеха в лекарския кабинет, когато се почука на вратата. Показа се една медицинска сестра.

— Питър, търси ви симпатична млада дама.

Преди той да реагира, влезе дъщеричката му Саманта с развени тъмни къдрици. Последва я закръглена възрастна жена.

„Сигурно е прислужницата“ — помисли си Джесика. Питър сияеше.

„Личи си, че обича детето си най-много от всичко“ — установи Джесика.

Той вдигна малката, притисна я към себе си и я целуна по нослето. След това я пусна нежно.

— Сами, искам да ти представя Джесика Лангли — направи крачка напред и докосна Джесика по рамото. — Джесика, това е дъщеря ми Саманта. Най-хубавото момиченце на света.

„Не може да бъде. Питър ме сприятелява с дъщеря си. Престани да си въобразяваш!“ — заповяда си Джесика. Усмихна се мило на детето и протегна ръка.

— Здравей, Саманта. Радвам се да се запознаем — момиченцето имаше същата тъмна коса и същите пълни, потрепващи устни като баща си, но за разлика от тъмнокафявите му очи, неговите бяха сини и много изразителни. Наистина беше хубаво.

— Добър ден! — Сам ѝ подаде неохотно малката си длан.

Джесика веднага усети, че ревнува баща си от всяка жена, с която той общува.

— Сигурно си дошла, за да видиш голямата коледна елха, нали?

Преди детето да ѝ отговори, нещо, Питър го изпревари:

— Права сте. Вчера обещах на Саманта да ѝ покажа елхата и украсата.

Представи на Джесика и прислужницата си, преди тримата да излязат.

Два дни по-късно Питър ѝ съобщи, че трябва да му асистира при операция на апандисит. Въпреки че беше наблюдавала вече такава операция, това ѝ беше първата, в която щеше да участва. Постепенно щеше да стане истински лекар. С нетърпение и любопитство очакваше предстоящото „събитие“.

Нейната задача беше да подготви пациента за операцията. Преди хирургическата намеса да го прегледа основно, да му направи изследвания на урина и кръв, и да му измери кръвното налягане.

Дойде „големият ден“. Преди болният да бъде отведен в операционната, Джесика му инжектира успокоително. След това отиде да си измие ръцете и да ги дезинфекцира. Погледна се в огледалото и оправи непокорния кичур коса на челото си. В същия момент влезе Питър.

— Джесика, не можете ли да забравите поне за момент, че сте жена? — измърмори той. — По-късно ще се оправяте.

Не можа да отговори нищо. Този ли бе мъжът, който преди няколко дни я бе поканил да бъде с него на тържеството? Не можеше да го разбере. Скоро отново си възвърна гласа.

— Вие сте единственият, който не може да забрави, че съм жена, д-р Морисън!

Никога досега не се бе нервирала така. „Какво всъщност си въобразява този тип? Няма да е късмет в живота и сега обвинява всички жени за това!“ С удоволствие би му го изтърсила право в лицето.

До операцията оставаше съвсем малко време и Джесика трябваше да се овладее. „По-късно ще поговоря с него“ — реши тя и прехапа устни. После изми старателно ръцете си с четка, сложи си ръкавици и се запъти към операционната.

След малко и Питър дойде. Носеше стерилна престилка, маска, хирургическа шапка и ръкавици. След кратко общуване с анестезиоложката чрез поглед, той започна операцията.

Джесика го наблюдаваше внимателно. Той работеше ловко и прецизно. Въпреки нежеланието ѝ, тя трябваше да признае, че действително е добър хирург.

След като приключи, той се обърна към нея.

— Можете да защитите раната.

Никога досега не бе го правила. Беше толкова развълнувана, че отначало се стъписа. През целия си живот не се беше чувствала толкова несигурна и несръчна. И на никого не бе била толкова благодарна, колкото на Питър, който в този момент хвана ръката ѝ и я води, докато не завърши шева.

Когато късно следобед напусна клиниката, Джесика се чувстваше толкова изтощена, че нямаше сили да се прибере вкъщи. Навън валеше на парцали. Тя сви рамене и притвори очи. Усети колата, която се движеше бавно до нея и чу, че някой я повика. Беше Питър. Без да се обръща, тя ускори ход.

— Мога ли да ри закарам? — попита той през отворения прозорец.

Беше му все още сърдита заради забележката в операционната и продължи да бърза с наведена глава.

— Не, благодаря! — отсече.

Питър спря колата и след няколко мига стоеше до нея. Внимателно махна снежинките от косата ѝ.

— Изглежда, че магически привличате снега — усмихна се и я прегърна.

Изведнъж ядът ѝ мина и неволно му отвърна с усмивка.

— Елате, Джесика, качете се. Навън е твърде студено — придърпа я към автомобила и отвори предната врата. Без да протестира повече, тя се качи.

Наистина топлината вътре беше много приятна. Докато Питър заобиколи и седне зад волана, Джесика се отпусна на седалката.

— И така, сега сте под мое покровителство и не можете вече да ми противоречите. Какво мога да направя за вас? — засмя се той доволно и запали двигателя.

— Отведете ме вкъщи, защото ще ви обвиня в отвличане.

— О, не! Имам по-добро предложение. Ще ви откарам у нас — даде газ и изпревари лимузината отпред.

— Питър! — викна му Джесика, когато той, без да намали скоростта, профуча покрай жилището, в което живееха с Айрийн.

— Защо бързате толкова? Малко по-късно, след като се сгреете с едно питие, ще ви закарам. Искате ли да видите отново дъщеря ми?

Тя не се възпротиви, пък и наистина не бързаше. Айрийн беше още на работа, нямаха и никакви планове за вечерта.

— Ще се радвам да видя отново Саманта. В клиниката не ни остана време дори да се запознаем — отговори по-меко. Освен това се радваше, че най-сетне е насаме с Питър извън работното им място, но го премълча.

Беше се стоплила и свали ръкавиците си. Малко след това почувства ръката му върху своята.

— Стоплиха ли се ръцете ви? А сърцето? Още ли е леденостудено?

Отдръпна се сърдито.

— Това не ви засяга.

Питър се засмя и зави към гаражите на жилищната сграда.

— Пристигнахме.

Той паркира и ѝ помогна да слезе. До третия етаж се качиха с асансьора. Отвори вратата на апартамента, застана встрани и я покани да влезе.

— Имали някой вкъщи? — извика от антрето. — Сам, къде си? Водя ти гости.

В дневната Саманта се хвърли в прегръдките на баща си и той я целуна нежно.

— Мила, сигурно си спомняш Джесика, с която те запознах в клиниката?

Детето се обърна неохотно.

— Здравейте...

Джесика почувства враждебния тон в гласа му, усмихна се мило и му подаде ръка.

— Здравей, Сам. Приятно ми е, че те виждам.

Не ѝ отговори, но тя не се оставяше така лесно да бъде обърквана.

— Хареса ли ти елхата в болницата?

— Много е хубава — отвърна малката, явно без намерение да я улесни в контакта.

Джесика отправи поглед към подредения с любов коледен венец до камината. Той беше от имелови клончета, по които блещукаха пъстри светлинки.

Питър я покани на масата и клекна до дъщеря си.

— Сами, какво става с горещия шоколад? Искаш ли да помогнеш на Хана при приготвянето му?

Момиченцето продължи да стои смълчано. Погледът му бе насочен не особено доброжелателно към Джесика. Най-накрая се приближи бавно и протегна ръчичка към баща си.

— Татенце, ела в моята стая, за да ти покажа изненадата за Хана — рече и го дръпна за ръката. — Но само ние двамата.

Джесика разбираше, че детето целеше да я отстрани.

— Питър, докато Саманта ви показва изненадата, ще отида до банята.

Той ѝ отправи благодарствен поглед и се обърна към прислужницата.

— Хана, бихте ли показала тоалетната на госпожица д-р Лангли?

„Бедният Питър — мислеше си Джесика малко по-късно, докато се решеше. — Вероятно никога няма да може да се ожени, поне докато Саманта не порасне. Момиченцето е сладко, но доста разглезено и преди всичко болезнено ревниво към всяка жена, която се приближи до баща му.“

Изведнъж ѝ стана студено. И когато се върна в дневната, закопня колкото е възможно по-бързо да се прибере вкъщи и да си легне.

IV

На следващата сутрин изяде сандвича си без желание, изпи си кафето и тъкмо ставаше, когато Айрийн я попита загрижено:

— Джесика, какво ти е?

— Нищо. Защо?

Не можеше да ѝ обясни, защото и самата тя не знаеше. Вчерашният следобед с Питър надмина очакванията ѝ. Но защо тогава, след като ѝ бе приятно с него, не беше щастлива? Защо се чувстваше толкова странно потисната?

Да не би да се дължеше на факта, че се влюбваше все повече и повече в мъжа, който беше недостижим за нея? Между тях имаше толкова много неща, които ги разделяха и най-вече Саманта.

— Джесика, много си умърлушена. Познавам те добре и мога да разбера, когато нещо не е наред — Айрийн не я изпускаше от очи. — Става въпрос за Питър, нали? Аз си мислех, че вече сте се сблизихи... Но вероятно не е така — добави тя замислено.

— Права си. Нещата не вървят — отвърна Джесика унило и вдигна поглед към приятелката си. Изведнъж ѝ се прииска да ѝ разкаже всичко. — Отново има пречка между мен и Питър. Трябваше отдавна да разбера, че между нас, освен едно добро приятелство, друго не може да съществува...

Втренчи се пред себе си.

— Какво искаш да кажеш? Каква е тази нова пречка?

— Саманта. Тя не ме желае и прави всичко възможно, за да ми го покаже. Не иска да ни вижда заедно... А е мило дете... бих могла да я обичам... — промълви тя, като си играеше със салфетката.

— Сам наистина може да стане проблем, макар че няма нищо против теб лично. Тя просто мрази всяка жена, която застава между нея и баща ѝ.

— Разбира се, права си — Джесика дръпна стола и стана. — Момиченцето е толкова мило. Жалко, че е без майка. Съжалявам. Мисля, че мога да разбера поведението ѝ.

Тя въздъхна отчаяно. Саманта обаче не беше единственият ѝ проблем.

Айрийн също стана. Почистиха масата и поставиха съдовете в машината за миене. Днес и двете имаха сутрешно дежурство.

На път за клиниката Айрийн поднови разговора за партито и за предстоящите покупки. Почивният им ден беше в средата на седмицата.

— Ще излезем по-рано, за да разгледаме и новогодишната украса.

— Добре, но ще я разгледаме, след като си купя роклята — рече безучастно Джесика и отново потъна в мисли как да спечели доверието на Саманта.

— Джесика, аз... имам нещо предвид...

— Какво каза?

Айрийн се засмя на разсеяността ѝ.

— Всъщност нищо особено. Мислех си, че въпреки тежкия си характер, Питър е мил мъж, и след като ние с Кърк ще бъдем само двамата на Коледа, можеш да прецениш дали няма да е по-добре, ако го поканиш и се съберем заедно.

Джесика се поколеба в първия миг, но след това лицето ѝ се проясни.

— А какво ще стане, ако поканя и Саманта? Бих могла да се опитам да се сближа с детето.

— Добра идея. Прислужницата им сигурно няма да има нищо против един свободен ден.

— Ще говоря с Питър.

И Джесика закрачи по-бодро по пресния сняг, който блестеше на слънцето. Обзе я благодатна топлина и тя се усмихна.

— Утрото наистина е прекрасно, нали?

— Да, така е — намигна ѝ весело Айрийн.

Цяла сутрин Джесика умува как да покани Питър. Трябваше да измисли нещо оригинално, както и той я покани на партито.

„Ах, това парти! То приближава, а нямам тоалет. Дано дежурството ми не бъде променено...“ Често младите стажант-лекари ги извикваха в последната минута да поемат някой спешен случай. „Дали трябва да говоря с Питър за това? Не — реши тя — никакво предварително обсъждане на въпроса.“

Не желаше да бъде зависима от него.

Следобедът мина бързо. В болницата доведоха братче и сестриче. Те се бяха наранили, като се пързали с шейната. Джесика помогна при прегледа на двете деца. Седемгодишното момченце имаше счупване на ръката и рани на двата крака, а петгодишното момиченце беше ужасно изплашено и объркано.

След като ги превързаха, децата бяха настанени в една от болничните стаи, защото цялата нощ трябваше да останат под наблюдение. Джесика потърси нещо, с което те да се забавляват. Най-после намери книжка с весели истории. Децата много се зарадваха, а родителите им й благодариха.

Когато ги попита какви подаръци желаят да им донесе Дядо Коледа, момчето обясни, че искало компютър, а момиченцето, което й напомняше за Саманта — кукла. Тя намигна на родителите, а те се засмяха съчастнически.

„Ще направя подарък на Саманта, разбира се, ако баща ѝ приеме, поканата...“ — реши Джесика.

Нямаше смисъл да мъдрува повече. Още не беше поканила Питър. „Дали ще дойде? Може би вече е ангажиран?“

При тези мисли сърцето ѝ се сви. Трябваше да го попита колкото се може по-скоро. Но как да стане това?

Би го обсъдила с Айрийн, но тя едва ли би могла да ѝ помогне. Повдигайки рамене, реши да говори с Питър открито... Трябваше само да ѝ се предостави сгоден момент.

На следващата сутрин в клиниката имаше толкова много работа, че Джесика не успя да го стори.

Когато на обяд тя, Питър и Кърк се върнаха в лекарския кабинет, за да подготвят медицинските експертизи, дойде и Айрийн. Погледна я въпросително, забеляза едва забележимото ѝ поклащане на главата, след което размени по няколко думи с другите и си тръгна. На вратата се поспря за миг.

— Впрочем, Кърк, какво искаш тази Коледа за десерт? — в очите ѝ имаше лукава искрица. — Каквото ти решиш, това ще е...

Кърк, който почистваше инструментите, я погледна усмихнат.

— Колко хубаво, че имам право да изкажа желанието си. От кои вкусни десерти трябва да си избира?

Айрийн си даде вид, че се замисля сериозно.

— Ами, или сливов пудинг или пудинг с фурми... естествено със сметана — добави тя.

— О, разбира се, че пудинг с фурми — и Кърк погледна колегата си. — Питър, непременно трябва да опиташ пудинга с фурми, който Айрийн приготвя.

Изведнъж Айрийн изтърси:

— Питър, какво ще правите на Коледа? Къде ще бъдете със Саманта?

Той вдигна глава.

— Прислужницата ни има свободен ден. Вероятно аз и Сам ще отидем някъде да изядем по една супа.

Всички се засмяха и започнаха да го уговарят да дойде на Коледа в шест часа вечерта при тях заедно със Саманта.

Накрая Питър се съгласи.

Най-после Айрийн и Джесика имаха почивен ден. След закуска започнаха да се приготвят за покупките. Тогава иззвъня телефонът. Търсеха Джесика. Една сестра от клиниката я молеше да отиде да види пациентката си мисис Добс.

Когато след четвърт час Джесика влезе в болничната стая, за нейна изненада мисис Добс седеше в леглото. В ръката си държеше кукла, която беше в бяла докторска престилка и със стетоскоп през шията. Като се приближи, Джесика видя, че куклата има тъмна къдрава коса и лъчезарни сини очи — сполучливо копие на самата нея.

— О, мисис Добс, какво е това?! — беше смаяна. — Колко е красива!

— Надявам се, не ми се сърдите, че ви помолих да дойдете. Радвам се, че куклата ви харесва. Тя е подаръкът ви за Коледа. Искан да ви я дам още днес, защото през следващите няколко дни няма да сте на работа.

— Много мило от ваша страна, мисис Добс! Сърдечно ви благодаря! — Джесика взе куклата и погали копирените ѝ коси. Беше доста обърквана и не отделяше поглед от нея. — Не разбирам, как...

— Как е постигната приликата ли, д-р Лангли? — засмя се радостно мисис Добс.

— Да.

— Ами не беше доста лесно. Помолих приятелката ви Айрийн за ваша снимка. Направи я една моя позната, която се занимава с

изкуство.

Тъй като не разбираше нищо, Джесика само кимна. След това ѝ хрумна идея.

„Вероятно тази жена би могла да направи и кукла, която да прилича на Саманта!“

— Мисис Добс — започна тя, изпълнена с надежда, — би ли могла вашата приятелка да изработи кукла за подарък на едно малко момиченце — само че куклата да прилича на него?

— Мисля, че да. Когато снощи Лусинда ме посети, ми каза, че вече се е подготвила за Коледа — мисис Добс сбърчи чело. — Но ни трябва снимката му.

Джесика се замисли. Върху бюрото на Питър, в лекарския кабинет на хирургията, имаше голяма фотография на Сам. Проблемът беше тя да се вземе незабелязано, да се даде на мисис Добс, и да се върне пак обратно.

— Кога пак ще дойде приятелката ви?

— Утре сутринта.

— Чудесно!

„Супер случайност — мислеше си Джесика. — Утре сутринта Питър не е на работа.“

— Приятелката ви трябва ли да вземе снимката със себе си?

— Не е необходимо. Може да си направи скица.

— Великолепно!

Когато разказа на мисис Добс за чие малко момиченце ставаше въпрос, пациентката се зарадва.

— Ще стане! Приятелката ми е виждала Саманта. Веднъж момиченцето беше в клиниката. Със сигурност ще стане...

Когато Джесика се прибра вкъщи с куклата, Айрийн я посрещна, кискайки се, на вратата.

— Какво е това? Коледен подарък ли?

— Не се прави на разсеяна! Знам, че си дала моя снимка на мисис Добс — тя шеговито заплаши с пръст приятелката си. След това махна хартията, в която беше завита куклата, и ѝ я показа.

— Не е ли чудесна идеята? — Айрийн наблюдаваше куклата. — Невероятно! Една малка Джесика!

— Да, прекрасна е! Но въпреки всичко сега трябва да се погрижим за голямата Джесика, която се нуждае от нов тоалет.

Повикаха такси и се запътиха към новия търговски център. Навсякъде по покритите със сняг улици се виждаха бързащи хора, които правеха последните си коледни покупки.

В центъра двете приятелки разгледаха първо бляскавите витрини на едно златарско ателие, после влязоха в парфюмерия, където имаше най-различни екзотични и елегантни парфюми, и най-накрая откриха малък изискан бутик.

Джесика веднага разбра, че тук ще си намери тоалет за партито и имаше право. Малко по-късно тя се въртеше пред тройното огледало, облечена в електриковосиня шифонена рокля, която очертаваше фигурата ѝ. Очите ѝ сияеха.

— Точно това ми трябваше! — извика тя радостно.

— Наистина. Цветът ѝ е като ирисите ти и в нея изглеждаш великолепно — потвърди Айрийн.

След като купи роклята, която ѝ беше връчена в огромна кутия, Джесика се обърна към приятелката си.

— След закуска нищо не сме яли, а сега е почти два часът. Умирам от глад.

— Аз също. Сега, след като се сдобих вече с тоалет, бихме могли да отидем някъде и да хапнем. Особено аз, защото ти трябва да пазиш талия за роклята.

— Така си мислиш. Ако се наложи, след това ще я занеса на шивач да я отпусне. Гладна съм като вълк и ще се наям до насита, можеш да бъдеш сигурна.

Усмихнати, те напуснаха магазина и решиха да отидат в малък уютен ресторант от другата страна на главната улица. Седнаха на една маса в дъното и разгледаха менюто.

— За мен един стек „Канзас“ и една салата — взе да поръчва Джесика, — а също и крем „Рарбарбер“ с ванилов сладолед...

Когато вече сити седяха на по чашка кафе, тя зададе на Айрийн въпроса, който я вълнуваше откакто бяха запланували Коледната вечер.

— Как мислиш... Реших да направя подарък на Саманта нещо... но...

— Питаш се, дали да подариш нещо и на Питър, така ли е? — засмя се приятелката ѝ.

— Да, така е. Не искам да бъде някакъв специален подарък, но също и не бива да е абонамент за медицинско списание — усмихна се

несигурно. — Или може би още веднъж трябва да обмисля идеята за абонамента?

— С други думи, да не е нито копиринена пижама, нито златна халка — подхвърли Айрийн.

Джесика сбърчи вежди.

— Много весело, няма що. След като си толкова остроумна, какво ще подариш на твоя Кърк?

— Още не зная. Сигурно нещо практично. Например една риза, но не съм съвсем сигурна...

— А пък аз знам. Мисля, че трябва да му подариш нов ръчен часовник. Неговият е развален, а лекар без часовник е като с вързани ръце.

— Сигурна ли си? — Айрийн отпи глътка кафе. После я погледна и кимна. — Имаш право! Ще му подаря часовник!

— Много ще му се зарадва.

— Сигурно. Въпреки че ще си помисли, че подаръкът е твърде скъп — Айрийн зарея поглед нанякъде и лека усмивка огря устните ѝ.

Джесика въздъхна.

— Още ли трябва да чакам, за да се върнеш от седмото небе? Време е да тръгваме.

Навън двете се спогледаха.

— А сега накъде? — попита Джесика.

— Към бижутера. Ще купя часовник за Кърк.

Скоро намериха един, който им хареса и помолиха да гравират на обратната му страна следното: „За Кърк. С много обич. Айрийн“.

След четвърт час си тръгнаха.

— Какво да подаря на Питър? — въздъхна Джесика, на която още нищо не ѝ бе хрумнало. — Може би бележник за бюрото.

Айрийн поклати глава.

— Не е оригинално. Ела, ще отидем в универсалния магазин и ще видим.

Въпреки големия избор, не намериха нищо подходящо. Без да разрешат въпроса, тръгнаха към изхода. Изведнъж групичка хора привлече вниманието им. Когато се приближиха видяха един известен лекоатлет да продава илюстрирани книги за олимпиадата, която се проведе наскоро.

Разгледаха една от тях. Беше скъпо, подвързано с кожа издание.

Когато Джесика взе внимателно книгата в ръка, разбра, че това е най-подходящият подарък за Питър. „На нищо друго не би се зарадвал толкова!“ По време на олимпиадата той прекарваше всяка свободна минута пред телевизора. Всеки ден осведомяваше и нея, и Кърк кой какъв медал е спечелил.

Джесика се нареди на опашката и хвърли още един поглед на книгите. „Да, това наистина е най-подходящият подарък за Питър!“

Когато късно следобед се прибраха вкъщи, бяха радостни, че са успели да направят покупките си. Изморени и изгладнели, най-напред си събуха обувките, след това седнаха на масата и започнаха да си мечтаят за една добра фея, която да ги нагости.

— Знаеш ли какво? — лицето на Айрийн светна. — Ще си поръчаме по една пица по телефона. През два блока има пицария.

— Добра идея.

С удоволствие още веднъж Джесика би облякла новата си рокля, но тъй като беше много уморена, само я извади от кутията, закачи я на закачалката и я загледа замечтано. Представяше си как ще изглежда на партито и как ще танцува в прегръдките на Питър.

„Питър...“ — отново я обзе съмнение дали е взела най-подходящото за него. Дали подаръкът ѝ не беше доста скъп? Какво ли щеше да си помисли той за нея?

V

В цялата клиника цареше изпълнено с празнично очакване настроение. Сутринта Джесика взе снимката на Саманта и я даде на мисис Добс, която щеше да я покаже на приятелката си.

Когато влезе в лекарския кабинет, дочу гласа на Питър и се изплаши. Какво правеше той в клиниката през почивния си ден? Забелязал ли е вече липсата на снимката? „Какво ще му обясня? Какво трябва да направя?“ Неволно тя подслуша разговора, който се водеше при затворени врати. Щом долови думите на Питър, притеснението ѝ се превърна в гняв.

„Не, Кърк. Жените лекари никога не биха могли да се справят добре с работата си. Просто те са много емоционални.“

„Ами Джесика...“

Преди Кърк да довърши, Питър го прекъсна: „В екстремна ситуация загубват нервите си. Няма изключения и...“

Джесика престана да ги слуша. „И аз съм хукнала да му купувам коледен подарък! Трябва да съм побъркана, напълно откачена.“ Чувстваше как сълзите ѝ напират, но сега в никакъв случай не биваше да плаче! Питър само би се радвал, че така потвърждава мнението му за жените. „Не, не бих му доставила това удоволствие. А и не бих отишла с този арогантен тип на партито!“

След като се поуспокои, промени решението си. „Естествено, че ще отида с Питър! Няма да се отделя от него! Ще отида с него на партито и ще стана добър хирург. Ще следвам призиванието си, въпреки че има мъже като него, и въпреки че съм жена.“

Успя да потисне гнева си. До лекцията, която всеки петък един професор изнасяше на лекарите, имаше още време.

Когато късно следобед Джесика влезе в залата, в която се провеждаха лекциите, застана на вратата и се засмя. В огромното помещение се суетяха работници, които поставяха коледната елха в един ъгъл и я украсяваха за вечерта. Джесика се поколеба дали няма да е по-добре да се пропусне днешното занятие. От тавана висяха

златисти гирлянди и предразполагаха към съвсем други мисли. Все пак седна на едно от свободните места и зачака професора, който трябваше да осведоми присъстващите за новостите в медицината.

Лекторът се спря на видовете техника в хирургията и разказа случка с възрастна пациентка, получила стомашна язва. Някакъв млад хирург ѝ отстранил стомаха и тя умряла.

— Най-голямата грешка, която може да допусне един лекар, се състои в това, да се предовери на собствените си знания и умения. В този случай...

Силен шум прекъсна думите му. В дъното на залата един от работниците режеше греда с трион.

Професорът го изчака, докато свърши, и продължи с изложението си.

— Изследвал съм случая...

Силно трополене заглуши гласа му. Джесика търсеше с очи Питър в залата, но не го откриваше. Тя въздъхна и се самонахока. „По дяволите, какво ме интересува къде е този прелъстител? Колкото по-рядко го виждам, толкова по-добре!“

Сякаш прочел мислите ѝ, Питър в същия момент влезе в аудиторията. Хвърли бърз поглед и скоро я откри.

След секунди седеше на свободния стол до нея. Сърцето ѝ започна да бие така силно, че щеше да се пръсне, въпреки усилията, които полагаше да се успокои. Погледът на Питър я възбуди невъобразимо.

Професорът продължаваше доклада си. Между другото той посочи и един пример с млад лекар, който след доста сполучливо направени операции на жлъчния мехур отказал помощта на друг лекар и изпаднал в големи затруднения.

— Отворил стомаха и установил, че... — изсъскването на една горелка отново го прекъсна.

— Приятен доклад, нали? — усмихна се Питър.

Джесика се опита да пренебрегне факта, че е до нея, защото близостта му я изнервяше. Понечи да закачи химикалка на тефтера си, но той се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода.

Питър се наведе, взе го и ѝ го подаде, при което с голямата си топла длан обхвана нейната. Джесика се вцепени. Погледите им се срещнаха и тя нямаше сили да издърпа ръката си. Добре че

професорът започна тирадата си отново и така я освободи от обаянието му, което я бе парализирало.

Докато напрягаше усилия да се концентрира върху лекцията, все още чувстваше топлината на Питър. Сърцето ѝ биеше лудо и нервите ѝ бяха изпънати до крайност. Когато кракът ѝ случайно докосна неговия, сякаш я прониза електрически ток.

Професорът беше прекъснат от нов шум. Питър се обърна към Джесика. Ръката му докосваше нейната и нежно галеше с палеца гладката ѝ кожа.

За миг тя притвори очи и затаи дъх. Вече не му се сърдеше.

Шумът затихна и лекторът продължи:

— Никога не забравяйте лабораторните изследвания...

Само че този път циркулярът заглуши гласа му и той рече примирено:

— Това е за днес...

Слушателите станаха и подредиха столовете си в единия ъгъл на залата. Навсякъде се образуваха групички от млади лекари, които се смееха и бърбеха помежду си.

Джесика и Питър също се надигнаха и преди да напуснат аудиторията, застанаха пред огромната елха, чийто връх стигаше до тавана. Погледаха работниците как украсяват клоните ѝ с гирлянди и коледни играчки. Когато Питър се обърна към Джесика, тя му се усмихна и забърза към отделението. Беше ѝ горещо. „Господи, нали се бях зарекла да не се поддавам на обаянието на този мъж!“ Разумът ѝ го осъзнаваше, сега трябваше да убеди и тялото си, че Питър не е лъжица за нейната уста. Но ѝ беше съвсем ясно, че това трудно би ѝ се удало...

Когато Джесика и Айрийн се прибраха вкъщи, решиха да оползотворят остатъка от деня с подготовката за партито. Направиха си плато със сирене и плодове, починаха си малко и отидоха в банята, за да се поразкрасят за тържеството.

Вечерта Джесика с туптящо сърце се оглеждаше в голямото огледало. Новата ѝ рокля беше ослепителна, а тъмните ѝ къдрици се спускаха на вълни върху изваяните ѝ рамене. Сложи си перлената огърлица и обеци, които чудесно хармонираха с нея.

— Изглеждаш като принцеса — каза Айрийн усмихнато. — Особено с големите си влюбени сини очи.

Джесика повдигна негодуващо вежди.

— Не съм влюбена!

— Не си ли? Защо тогава си се наконтвила така. Не е ли заради някой мъж?

— Не е заради някой мъж, а заради всички мъже. Пък и заради мен самата! — застана отново пред огледалото и довърши грима си.

След малко Питър и Кърк дойдоха да ги вземат. Питър изглеждаше великолепно в сякаш излятия по него тъмен костюм и бялата копринена риза. Той ги огледа и свирна от възхищение.

— Фантастични сте!

Двете двойки решиха да извървят късия път до болницата пеша. Беше спряло да вали и на ясното вечерно небе блестеше кръглата луна, която осветяваше пътя в сребърна светлина.

Питър бе прегърнал Джесика и тя чувстваше топлата му длан. Преди да влязат в клиниката, той я задържа и пипна върха на носа ѝ.

— Искан да проверя дали нямате пак снежинки.

Джесика вдигна вежди.

— Нима не забелязахте, че снегът отдавна е престанал?

— Все пак държах да се убедя в... — отвърна ѝ усмихнато.

В голямата аудитория вече се бяха събрали много хора на лека закуска. Бъбреха си непринудено и се любуваха на коледната украса.

„Залата е неузнаваема“ — мислеше си Джесика, след като се огледа наоколо. Навсякъде бяха закачени многоцветни коледни гирлянди. Елхата блестеше в безброй светлинки, а на върха ѝ грееше голяма звезда.

По продължение на едната стена беше подреден огромен бюфет. Там човек можеше да намери пресни ягоди, дини, богат асортимент от сирена, сладкиши, салати, дивеч и колбаси. Освен вино, шампанско и бира, можеше да си поръчаш горещ пунш или нещо безалкохолно.

Двете двойки не можаха да устоят дълго на изкушението. Скоро те се присъединиха към тълпата, напълниха чиниите си с лакомства и седнаха при останалите.

След като приключиха с яденето, прозвуча нежна музика. Питър се обърна към Джесика:

— Може ли?... Спомнете си, тази вечер трябва да танцувате само с мен.

— Заповядайте ми! Впрочем вече не съм на работа, така че не съм длъжна да изпълнявам заповедите ви.

— Е, добре. Ще видим...

Хвана я за ръка и я вдигна от стола, без да обръща внимание на предупредителните погледи, които тя му хвърляше. Джесика не се възпротиви и го остави да я заведе на дансинга, без да му прави сцени.

Той сложи ръце на талията ѝ и я привлече към себе си.

— Джесика, прекрасна сте — прошепна ѝ в ухото. — Усещате ли? Между нас има нещо много особено — добави и я хвана за брадичката, заставяйки я да го погледне в очите.

Тя преглътна. „Не е честно — помисли си отчаяно — наистина не е честно.“ Как би могла да преодолее магическото му привличане, след като я държеше в ръцете си и ѝ говореше такива думи? Наистина между тях имаше нещо особено. Понякога нощем си мислеше, че са създадени един за друг. Фантазираше си как би било наистина, ако са непрекъснато заедно — ден и нощ — представяше си децата, които биха им се родили...

Момчетата навярно щяха да приличат на него — високи, стройни и силни, а момичетата на нея — нежни, с тъмни къдрици...

Питър я притисна толкова силно към себе си, че известно време тя не можа да си поеме въздух.

— И ти ли си на това мнение, Джесика? — прозвуча гласът му дрезгаво.

Джесика успя само да кимне.

— Още при първата ни среща разбрах, че между нас наистина има нещо особено... — той я погледна в очите и се засмя. — Тогава изглеждаше толкова объркана в червената си плетена шапка и дебелото палто. А пък и тази снежинка на носа. Спомняш ли си?

— Да — засмя се и тя.

Много добре си спомняше... Беше се влюбила от пръв поглед. Още тогава почувства, че Питър я привлече сякаш магически — нещо, което преди с никой друг мъж не ѝ се беше случвало.

Отпусна се в ръцете му.

— Да, спомням си.

Танцуваха заедно цялата вечер. Струваше ѝ се, че сънува. Празнично украсената зала, оживено разговарящите колеги... и Питър. В прегръдките му се усещаше сигурна, както никога досега през живота си.

Тръгнаха си, преди да свърши празненството. Айрийн хвърли един предупредителен поглед към приятелката си, но тя беше твърде погълната от това, което ставаше между нея и Питър, за да ѝ отвърне.

Излязоха навън прегърнати в ясната зимна нощ. Джесика беше склонила глава на рамото му, а той я притискаше към себе си. Без да разговарят знаеха, че тази вечер ще бъде сложен краят на напрежението през последната седмица.

Като в транс Джесика отключи апартамента си и покани Питър да влезе. Вратата зад тях се затвори и той я взе в обятията си. Тя почувства топлия му дъх, когато се наведе и я целуна нежно по челото. Затвори очи и Питър ги обсипа с целувки. Устните му се плъзнаха надолу, докато срещнаха нейните.

Обви ръце около шията му и отвърна страстно на целувката.

— Джесика, толкова си красива... И много те желая...

Очите ѝ се навлажниха от копнеж. Толкова силно го искаше, почти болезнено. Никога преди не бе желала така друг мъж...

— Питър, остани при мен — помоли го с тих дрезгав глас.

Палтото бавно се плъзна по раменете ѝ, безмълвно му протегна ръка и го поведе към спалнята.

Щом затвориха вратата, се прегърнаха отново. Тя се вкопчи като удавница в тялото му. Той никога повече не трябваше да я оставя... Целият копнеж и потисканите ѝ през последната седмица чувства се отприщиха.

С треперещи ръце се съблякоха и потънаха в леглото ѝ. Не си казаха нищо — чувствата им не можеха да се изразят с думи.

Когато Джесика легна съвсем гола в прегръдките му, Питър вдигна глава и с поглед обходи тялото ѝ — възторжено и благоговейно.

За миг се почувства най-красивата жена на света.

Той тихо въздъхна, а тя го прегърна и се гушна в него. Питър изстена.

— Господи, откако копнея да остана насаме с теб! — устните им отново се сляха. Нежната целувка ставаше все по-настойчива, по-страстна. Ръцете му трескаво се плъзнаха по корема ѝ и Джесика се запита как е могла да се лиши толкова дълго от ласките им.

Устните му се спряха на шията ѝ, кожата ѝ изгаряше под тях. Всяка фибра от тялото ѝ копнееше за него. Когато сладно засмука

зърната на разцъфналата ѝ от любов гръд, тя потръпна от безмерна наслада.

— Джесика... — прошепна ѝ, — луд съм по теб... — галещите му пръсти се плъзнаха между влажните ѝ бедра.

Тя простена тихо.

Питър легна върху нея, Джесика затвори очи, прегърна го и го притегли по-плътно към себе си. Разтвори бедра ѝ и мощно проникна в нея.

Безпаметно извика името му. На света съществуваха само тя, той и тяхната безгранична страст. Бавните начални тласъци я възбуждаха дотолкова, сякаш утробата ѝ щеше всеки миг да избухне. Дъхът ѝ пресекуваше, докато се нагаждаше към учестяващия се ритъм на Питър. Желаше го с цялото си сърце и душа. Изведнъж почувства как тялото му завибрира неистово. Успя да го догони и двамата стигнаха до върха на взривен оргазъм, какъвто никога не бяха изпитвали.

На зазоряване Питър напусна тихо апартамента ѝ. Джесика го целуна нежно за последен път и се сгуши морна и задоволена във възглавницата, която още пазеше топлината му и спомена за часовете, изпълнени с удоволствие и нежност.

На следващия ден Джесика беше на седмото небе. Не преставаше да мисли за Питър и за изминалата нощ, макар да осъзнаваше, че трябва да се върне в реалността. Не биваше да потъва задълго в мечтите си. Въпреки взаимната им страст, за нея и за Питър нямаше бъдеще. Тя в никакъв случай не би се отказала от работата си, а Питър никога не би се оженил повторно за лекарка.

Това, което се беше случило между тях, едва ли би се повторило. Ако ли пък се повтореше, раздялата, която щеше да дойде неминуемо, би била много по-тежка.

Отново и отново мислеше за нежността му. „Господи, как ще живея без милващите му ръце, без ласкавите му устни!“ Не знаеше как, но трябваше да го забрави.

За момент затвори очи.

„Трябва да го направиш!“ — заповяда си. След това стана от леглото и влезе под душа. Сълзите ѝ се сляха с течащата вода.

VI

Тъкмо опаковаха подаръците с пъстра коледна хартия и ги украсяваха с цветни панделки, когато изведнъж се сети, че още не е взела куклата за Саманта. Веднага се извини на Айрийн, облече палтото си и забърза към болницата.

Когато влезе в стаята на мисис Добс, беше останала без дъх.

— Почти бях забравила за нея!

Потърси я с поглед и усмивка огря лицето ѝ. Куклата стоеше на масата и беше истинско копие на Саманта. Джесика се приближи и я взе внимателно в ръка.

— Прекрасна е.

— Наистина ли ви харесва? Приятелката ми току-що я донесе.

Джесика се бе втренчила в лицето на куклата и наблюдаваше нежните ѝ черти. Изведнъж се сепна. Нещо не бе наред. Но какво? Куклата беше с бяла докторска престилка и със стетоскоп, а в ръката си държеше хирургическа маска.

Мисис Добс я извади от вцепенението ѝ.

— Пропуснах да ви попитам за облеклото и с приятелката ми решихме, че малката ще се зарадва, ако куклата е облечена като вас и баща ѝ.

— Тя... тя със сигурност ще се хареса на Саманта. Напълно съм убедена — отвърна Джесика, като се мъчеше да прикрие вълнението си.

Мисис Добс се беше постарала доста и не биваше да помрачи радостта ѝ — благодари ѝ още веднъж сърдечно и се разделиха.

Като се прибра вкъщи, побърза да приготви подаръците. Най-напред уви в копринена хартия меката кожена чанта за Айрийн. Приятелката ѝ беше видяла чантата в един бутик, когато ходиха да пазаруват, и я беше харесала много.

Тогавя нямаше толкова пари в себе си и помоли да ѝ я запазят. Беше доволна, че ѝ я взе, защото си представи как ще светне лицето на Айрийн, когато види подаръка си.

След това взе книгата за Питър с посвещение на корицата от автора. Усмихна се и погали с ръка фината ѝ подвързия. „Питър със сигурност ще се зарадва.“ Уви я в лъскава сребриста хартия и я завърза със синя панделка. После прибави и една картичка, адресирана за него. Внимателно сложи пакетчето под елхата, която Айрийн вече беше украсила.

За Кърк бе купила един ключодържател. Опакова го в червено, завърза го със златиста панделка и го сложи при останалите подаръци.

Не беше още увита само куклата за Саманта. Когато я взе в ръка, Джесика преглътна. „Как ли ще реагира Питър при вида на докторската ѝ престилка? — тя въздъхна. — Дано няма нищо против“ — помисли си. Но не вярваше особено в това.

Чудеше се дали да я постави на видно място пред елхата, или пък така, че да не я открият толкова бързо.

Избра второто и отиде в кухнята. В този момент приятелката ѝ слагаше пуйката във фурната.

— Почини си, Айрийн. Аз ще довърша останалото — тя избърса ръцете си.

— Ти вече свърши толкова много неща, а и почти сме готови с приготовленията. Само масата трябва да се подреди.

Айрийн извади сребърните прибори, които беше наследила от някаква си леля, от едно от чекмеджетата на кухненския шкаф, докато Джесика внимателно подреждаше чиниите и свещите. Финият порцелан, инкрустиран с малки цветя, също беше наследство от онази леля.

След като масата беше вече подредена, Айрийн направи крачка назад и огледа критично интериора.

— Изглежда празнично!

— И изискано — добави Джесика.

Тя беше доста напрегната при мисълта, че тази вечер отново ще види Питър. Погледът ѝ се премести върху украсеното коледно дръвче и пъстрите подаръци.

— Елхата наистина е прекрасна.

Айрийн кимна и погледна към часовника над камината.

— А сега трябва да се пооправим, за да изгледаме и ние прекрасно.

Кърк дойде заедно с Питър и Саманта. Джесика ги посрещна на вратата.

— Весела Коледа! Влизайте бързо, че навън е много студено.

— Весела Коледа! — отвърнаха ѝ тримата, а Питър задържа ръката ѝ повече от необходимото.

Гостите се възхитиха от елхата и пукащите цепеници в камината. Очите на Саманта светнаха от радост.

— Татко, идвал ли е тук вече Дядо Коледа?

— Така изглежда, съкровището ми — засмя се Питър.

Той погледна над главата на дъщеря си и срещна очите на Джесика. Тя усети как пулсът ѝ се ускорява. Сърцето ѝ започна да бие толкова лудо, че не можеше да си поеме дъх. Не знаеше дали се дължеше на факта, че Питър е наблизо, или защото се страхуваше от реакцията му за куклата. Тайно отпрати кратка и гореща молба към небето да не я открие веднага.

Айрийн и Кърк се целунаха, след което приятелката ѝ се наведе към Сам.

— Миличко, навън е толкова студено... Сигурно съвсем си измръзнала. Искаш ли горещ шоколад?

— Да, благодаря — отвърна момиченцето и се усмихна плахо.

Айрийн отиде в кухнята, Джесика помогна на гостите да подредят подаръците си под елхата и незабелязано постави една огромна кутия пред куклата. След това всички седнаха пред камината и докато възрастните разговаряха оживено, Сам хвърляше по един поглед към красивите пакети.

Едва когато Айрийн донесе шоколада и ѝ подаде чашката, тя забрави за известно време за тях.

Под прозорците запяха коледарите. Джесика подаде на Сам кравайчета и тя възбудено изтича към вратата, за да им ги раздаде.

Кърк вдигна нос и подуши въздуха.

— Хмм, мирише на нещо вкусно — и той погледна с надежда към кухнята.

Айрийн се засмя.

— След малко пуйката ще е готова. Какво ще кажете да си разменим подаръците?

Всички се съгласиха и Питър беше единодушно избран за Дядо Коледа. Сам получи цветни моливи, книжки с картинки, игра-

главоблъсканица и едно електронно кученце.

Най-накрая Питър откри куклата. Когато я взе и я гледа известно време с каменно лице, дъхът на Джесика спря. Без да каже нито дума, той я подаде на Сам.

Детето беше очаровано от куклата. Бузките му се зачервиха от вълнение.

— Татко, погледни! — възкликна и я прегърна. — Това съм аз! Имам същия стетоскоп като твоя! О, татко! Когато порасна голяма, ще стана лекар като теб!

Питър я целуна нежно по челото.

— За това ще говорим пак, съкровище — рече и погледна мрачно Джесика.

А на нея ѝ се искаше да потъне вдън земя.

После настроението на Питър се промени и той продължи да играе ролята на веселия Дядо Коледа.

Когато всички подаръци бяха раздадени, възрастните започнаха да ги разопаковат. Питър разви книгата. Джесика го наблюдаваше внимателно. Тя със задоволство установи, че очите му блеснаха.

— Благодаря, Джесика! — той се приближи и я целуна по бузата.

— Много се радвам, че ти харесва, Питър.

Гласът ѝ трепна, защото целувката му, макар и бегла, пробуди спомените — така възбуждащи, но за съжаление неподходящи за Бъдни вечер...

Кърк се радваше на новия си часовник, а Айрийн поставяше на ушите си златните клипсове, които ѝ беше подарил.

— Кърк, прекрасни са! — тя щастлива го целуна по устните.

Пръстите на Джесика трепереха, докато разопаковаше подаръка си от Питър, увит в скъпа червена копринена хартия. С притаен дъх тя махаше листовете, които се появяваха един след друг. „Какво ли е искал да постигне с това?“ — питаше се объркана. Големият пакет се смаляваше.

Останалите се смееха и подхвърляха закачки, докато Джесика се примиряваше с мисълта, че Питър се е пошегувал и не ѝ е подарил нищо друго, освен опаковъчна хартия. Изведнъж в ръката ѝ блесна кутийка за скъпоценности. Сърцето ѝ биеше до пръсване. „Какво ли би могло да е?“ Отвори я бавно. Беше подлепена с червен сатен и в нея имаше фина златна верижка с бижу под формата на капка.

С треперещи ръце Джесика извади накита.

— О, Питър... благодаря! — възкликна, като че ли ѝ бе подарил венчална халка.

Вдигна глава и го погледна щастливо. Очите ѝ грееха. От кутийката изпадна малка бележка. Бързо я разтвори и прочете гласно:

„Това е снежинка, която не блести на върха на нослето ти.

Питър“

Почувства, че се изчервява. Кърк и Айрийн гледаха с недоумение. След като Питър разказа за първата им среща, те се засмяха и Джесика се присъедини към тях.

Скоро и последният подарък беше отворен и всички се настаниха около масата.

Вечерята беше великолепна. Пуйката — хрупкава и златистожълта, картофеното пюре — добре разбито, а малките грахчета — извънредно вкусни. Имаше също и плодова салата от киви, ананас, манго и ягоди.

За десерт Айрийн сервира любимия пудинг на Кърк.

„Беше прекрасен ден“ — мислеше си Джесика, когато гостите си тръгнаха. Въздишайки, тя погледна Питър и Саманта, които вървяха хванати за ръце към колата. „Колко добре се разбират двамата.“

За миг тя се почувства съвсем сама на този свят.

VII

Новогодишните празници минаха бързо. Джесика имаше много работа в болницата. Изведнъж с изненада установи, че е наближил краят на януари. „Не е за учудване, че съм загубила чувството за време“ — констатира невесело. Освен с работата си, постоянно бе заета с размисли за връзката си с Питър.

През почивките в клиниката и през свободното ѝ време той издебваше всеки удобен момент да бъде близо до нея — толкова често, колкото беше възможно, и ѝ показваше недвусмислено симпатиите си. Когато се притискаше до него, Джесика се чувстваше много по-силна и уверена.

Но въпреки всичко, между тях все още съществуваше някакво скрито напрежение. Негативното отношение на Питър към лекарките не се промени. Макар да не говореше за това, Джесика вярваше, че ще му се хареса, ако тя напусне работа. Но не ѝ се искаше да го спечели на такава цена.

Да беше заговорил поне един-единствен път за миналото си! Тогава вероятно би могла да го убеди, че между двама интелигентни и разумни хора бракът би вървял добре, независимо каква професия имат. Но винаги, когато се опитваше да подхване тази тема, Питър не искаше и да чуе за нея и започваше да говори за нещо друго.

Една вечер ходиха на кино и гледаха романтичен филм. После се разходиха с колата и спряха на едно възвишение. Пред тях се откриваше заснежената гора. Имаше и пълнолуние, което придаваше сребрист оттенък на зимния пейзаж.

— Не е ли прекрасно? — прошепна Джесика и за момент затвори очи.

Питър я притисна към себе си и тя почувства топлината на тялото му.

— Ммм... — махна нежно един кичур коса от челото ѝ. Пръстите му се плъзнаха бавно от лицето към шията ѝ.

— Наистина си прекрасна, Джесика — прошепна ѝ с дрезгав глас. С безброй целувки обсипа челото и затворените ѝ очи, устните му се сляха с нейните.

Джесика забрави всичко наоколо и му отвърна страстно. Този миг никога не биваше да свършва... никога... Ала разумът ѝ подсказваше друго.

Неохотно отдръпна устни от неговите, без да се освободи от прегръдката му.

— Питър, крайно време е да си поговорим.

Тя много трудно произнесе тези думи. Тяхната връзка беше стигнала дотам, че нямаше връщане назад. Бяха зрели хора, които се обичат. Без да ѝ го е казвал, Джесика беше сигурна в любовта му. Но изглежда самият той още не беше наясно с чувствата си.

— Какво има? — Питър отново се наведе и долепи устни до нейните.

Тя сложи ръцете си на гърдите му.

— Питър, аз говоря сериозно.

Той се отдръпна и се облегна назад.

— Добре. И за какво трябва да разговаряме?

Джесика мобилизира всичките си сили.

— Питър, за мен е важно. Не можем да продължаваме така. Това не ми дава мира...

Най-после му призна, че го обича. „Как ли ще реагира на признанието ми в любов?“ Последните няколко секунди ѝ се сториха безкрайни.

След цял век мълчание Питър започна да говори. Гласът му прозвуча неуверено.

— Джесика, между нас има нещо съвсем друго. Някаква магическа сила на привличане... Изглежда ние двамата не бихме могли да се разделим — той се поколеба, — това е... Джесика. Трябва да ти кажа, че аз... не искам да се женя повторно. Особено...

— Особено пък за лекарка, нали?

Той изрече думи, които я унищожаваша...

Завинаги ли щеше да го загуби? Защо не ѝ признаваше, че я обича? Защо не назоваваше нещата със собствените им имена? Магическо привличане! Това си беше любов, а не нещо друго! И то

любов, която идва само веднъж в живота... Всичко ли щеше да изгуби? И Питър, и любовта си?

— Извини ме, Джесика. Зная, че съм коравосърдечен, но просто не мога да... Не, няма да потръгне — той я прегърна отново. — Скъпа, ти си най-хубавото нещо в живота ми! Защо да не продължим така, както досега? Вече сме пораснали. За теб не е ли възможна връзка без свидетелство за брак?

Джесика се засмя, но някъде дълбоко в себе си почувства остра болка.

— Не, Питър. Не желая такава връзка. Съжалявам много, но в това отношение съм наистина доста старомодна.

Той се усмихна вяло.

— Старомодна! Аз също съм такъв и това е нашият проблем. Няма да повторя още веднъж грешката си. И аз съжалявам, Джесика.

Джесика изгуби всякакви илюзии. Прозвучаха окончателните му думи, които не ѝ оставиха нито капка надежда за щастие. Какво можеше да му каже? Какво би могла да направи, за да унищожи глупавите му предразсъдъци? Нищо...

— Защо ненавиждаш жените, които работят като лекарки? — попита тихо.

— Те се ръководят от чувствата си, а не от разума! Вече ти обясних. Просто не мога да променя мнението си.

Дълго време мълчаха, загледани в звездното небе. Дърветата в долината хвърляха тъмни сенки. През затворените прозорци на колата се чуваше само гласът на бухал.

— Тук е толкова хубаво... — промълви Джесика. — Толкова е спокойно.

Високо от небосвода кръглата луна сипеше сребриста светлина върху снега.

— Хайде да се поразходим?

— С удоволствие.

Може би студеният и чист нощен въздух щеше да проясни ума им.

Питър заобиколи и помогна на Джесика да слезе от колата.

— Внимавай да не се подхлъзнеш!

Спряха се на върха на хълма, където нямаше много сняг. Оттук бухалът се чуваше още по-ясно. Птицата се приближи, като че ли

искаше да ги наблюдава отблизо.

Питър се засмя.

— Сигурно му пречим, навлезли сме в неговия свят.

Джесика се почувства неловко.

— Може би си прав. Но къде е той?

Питър посочи един дъб.

— Виждаш ли това дърво там? Мисля, че е кацнал на него — отвърна и стисна дланта ѝ. — Пръстите ти са съвсем студени. Да се върнем ли в колата? В нея е по-топло.

Тя кимна. Цялото ѝ напрежение се стопи, когато усети сигурната му и закриляща ръка върху своята. „Трябва да съм близо до него, за да се чувствам смела и сигурна.“ Щеше да ѝ бъде трудно да живее без това чувство, но се налагаше.

Джесика тъкмо стигна до отделението, когато чу Питър да я вика. Беше в приемната и преглеждаше шестгодишно дете. Тя се забърза натам.

— Какво му е, Питър?

Забеляза порезна рана над едното око и нараняване на рамото. Момченцето беше в безсъзнание.

— Още не зная. Имал е злополука с колело. Ще помогнеш ли на сестра Джейн да го настани в стаята и да го сложи в леглото? А след това се върни при мен. Нуждая се от помощта ти.

Питър даде инструкции на сестрата:

— Ще останете при детето, докато дойде в съзнание. Ще намина да го видя.

Двете вдигнаха внимателно момчето от масата за прегледи и го поставиха на една количка.

— Къде са родителите му? — попита Джесика. — Тук ли са?

— Майката и по-голямата му сестра чакат в приемната. Ще поговоря с тях.

Питър свали стерилните ръкавици и ги пусна в кофата. После съблече престилката и я хвърли в коша за пране.

Джесика се увери, че малкият пациент е сравнително добре и заедно с Джейн го закараха в болничната стая.

Сестрата тъкмо завиваше момченцето, когато влезе майка му. Джесика се стъписа от изненада. Беше Елва Секстън — стара приятелка и съседка, придружена от едно момиче, което много приличаше на нея.

— Елва! — възкликна и се забърза да я прегърне.

— Джесика, каква изненада! Ти? Ти ли си наистина? Радвам се, че те виждам! — Елва се усмихна тъжно, след което се обърна към леглото, в което лежеше синът ѝ. — Как е той?

— Ще оздравее — поколеба се за момент Джесика. — Да не би това да е малкият Дони? Ами да, наистина.

— Разбира се, че е Дони — кимна Елва. — Беше бебе, когато го видя за последен път.

— Да, тогава заминавахте за Филадельфия. Но защо сега сте тук?

— Преди две години мъжа ми пак го върнаха в Канзас сити.

Мислите на Джесика взеха друга насока. Питър вече сигурно я чакаше. Но не можеше да изостави приятелката си в тази ситуация. Трябваше да остане при нея, докато Дони се събуди. Надяваше се, че Питър ще я разбере.

Лекарките винаги се ръководят от чувствата си, на е от разума.

Сякаш чу думите му, но въпреки всичко ги прогони и помоли сестрата да донесе кафе за Елва и сок за дъщеричката ѝ Нанси.

Когато Джесика след половин час закъснение отиде при Питър, узна по яростното му лице, че е бесен.

— Добре че най-накрая се сети за какво си в клиниката!

Стоеше до мивката и хвърли нервно кърпата в коша за пране.

— Съжалявам, Питър. Но майката на момченцето, мисис Секстън, е моя стара приятелка и в този момент се нуждае от подкрепата ми.

— Ръката ли ѝ държа? — сопна се той. — Не знаеш ли, че в клиниката имаме практиканти, които се занимават с неща от този род.

— Съжалявам — повтори Джесика. Как ли би могла да му обясни ситуацията?

— Това е добър пример, че мнението ми за лекарките не е грешно — Питър седна в креслото си. — Сега не се нуждая повече от теб. Освен това е време за обяд. Преди няколко минути Айрийн пита къде си. Сигурен съм, че ако побързаш, ще я свариш.

— Благодаря, Питър.

Облекчена, Джесика напусна бързо стаята. Тя знаеше, че облекчението е временно, защото големият ѝ проблем все още не беше решен.

Откри Айрийн на една маса в барчето, отправи се натам, и въздишайки, седна на стола срещу нея.

Айрийн си хапваше филия с масло и задушено месо. Тя се облегна назад и я погледна.

— Какво се е случило? Изглеждаш така, сякаш си загубила най-добрата си приятелка — усмихна ѝ се насърчаващо. — И след като аз съм най-добрата ти приятелка, а ти все още ме имаш, не разбирам защо си така загрижена.

— Аз... страхувам се. Загубих нещо повече от един приятел — гласът на Джесика беше несигурен.

— Отново става въпрос за Питър, нали?

Тя кимна.

— Всичко това няма никакъв смисъл, Айрийн — повдигна глава и я погледна в очите. — Определено мисля, че той не е за мен.

— Странно. През последните няколко седмици двамата се срещахте редовно... и изглеждаше така, сякаш се погаждате много добре.

Джесика се усмихна тъжно.

— Живяла съм в друг свят... Всъщност през цялото време знаех, че между мен и Питър няма да потръгне — гласът ѝ трепереше. — Не знаех, че от любов може така да те заболи.

Айрийн хвана ръката ѝ.

— Съжалявам... Питър е мил, но е пълен с предразсъдъци — после добави: — И е проклет твърдоглавец.

Джесика като че ли не я слушаше.

— Айрийн, аз вече си мислих дали да не си потърся работа на друго място. Най-малкото ще се наложи да си взема отпуска, за да си изясня чувствата. Трябва да зачеркна Питър от моя живот. А пък и се притеснявам за леля си. Бих искала да я видя. Вече не е така млада.

— Тя сама ли живее във вашата къща?

— Да, след смъртта на баща ми живее сама.

Айрийн замълча за момент.

— Джесика, съмнявам се, че за времето, за което беше тук, ще ти дадат отпуск.

— Имаш право. Помислила съм също дали няма да е по-добре да сменя клиниката. Но решението е много съдбовно. Работата тук ми харесва, а и не искам да се изтълкува като бягство.

— Да, това наистина не е в твоя стил. За теб определено има и друга възможност, освен тази, да напуснеш болницата. Все пак като начинаещ стажант-лекар ти се справяш добре със задълженията си.

Джесика унило поклати глава.

Айрийн повиши глас.

— Напротив! Вярно е! Не се опитвай да скромничиш. Зная, че наистина се справяш добре с работата. Кърк ми е разказвал колко си сръчна.

— Благодаря, но понякога се съмнявам.

— С всеки е така.

Джесика въздъхна.

— Всъщност тук ми харесва, Айрийн. Не искам да напусна. Но е толкова... толкова напрегнато да се работи с Питър и така да го обичам...

— Не вземай прибързани решения! — Айрийн я погледна загрижено. — Мисли винаги за това, че Питър много е преживял. Когато загуби жена си, беше съвсем отчаян. Разбира се, постепенно успя да се съвземе от шока, но вероятно все още му напомняш... Добре разбирам защо не иска толкова бързо отново да се ожени.

— Наистина си права. Аз също го разбирам.

— Просто Питър навярно се нуждае от повече време.

— Но презрението му към всички лекарки не се е променило. Каза ми в очите, че не би допуснал втори път същата грешка. И... — Джесика заплака. Напоследък трудно потискаше сълзите си.

VIII

Джесика беше толкова объркана, че на път за хирургичното отделение се сблъска с някакъв непознат. Ако не я беше хванал, щеше да падне, но силните му ръце я удържаха. Тя усети, че се изчервява и едва се осмели да вдигне очи.

— Много съжалявам — промълви.

— Няма нищо — прозвуча бодро гласът на високия тъмнокос мъж. Той се наведе и вдигна книгата на отделениято. — Изпуснахте нещо.

— Благодаря — Джесика я взе и тръгна.

— Почакайте малко. Сигурно бихте могла да ми помогнете. Търся стаята на малкия си племенник.

— Как се казва?

— Дони... Донълд Секстън. Той е едва шестгодишен. Казаха ми, че е в това отделение.

— Малкият Дони! — извика Джесика изненадана. — Елате! Ще ви покажа къде е — тя се вгледа изпитателно в лицето на мъжа. — Казвате, че Дони е ваш племенник. Да не би да сте... Гари, братът на Елва?

— Точно така. Но коя сте вие, ако мога да попитам?

Джесика му протегна ръка.

— Аз съм вашата бивша съседка. Джесика Лангли.

— О, не! Джесика! Не мога да повярвам! — смая се мъжът. — Боже господи, толкова си пораснала!

— Ти също! — отвърна тя. И двамата се засмяха.

— О, Гари! Измина наистина доста време, откакто се видяхме за последен път. Аз бях едва дванадесетгодишна, когато ти отиде във въздушните войски. А по-късно следва право, нали?

— Точно така! Виждам, че сестра ми ти е разказвала много за мен...

Влязоха в стаята на Дони.

— Гари, колко е хубаво, че дойде! — зарадва се Елва.

Той я прегърна и я целуна по бузата. Джесика си тръгна.

— Бих искал да те видя отново — викна Гари след нея.

— С удоволствие, Гари. Обади ми се.

В този момент влезе Питър и по мрачния му поглед тя разбра, че е чул последните ѝ думи.

— Мисис Секстън, Дони няма вътрешни увреждания и утре можете да си го вземете — обърна се той към Елва.

— Много ви благодаря — тя затвори за миг очи. — Дони наистина се чувства по-добре. Има голям апетит. Много се радвам, че отново ще си е къщи. Цялото семейство се радва. Мога ли да ви представя брат си Гари Стоктън?

Двамата си стиснаха ръце, след което Питър излезе.

По-късно, когато Джесика отново отиде при Дони, Гари вече не беше там.

— Трябваше да телефонира. Много е зает — шеф е на голяма фирма в Сент Луис. Гордея се с него.

„Значи е преуспяващ мъж“ — помисли си Джесика. Всъщност това не я интересуваше особено, но въпреки всичко се запита дали е женен. „Естествено — реши тя. — Хубавите и преуспяващи мъже винаги са женени. Сигурно е приятно да си заедно с него.“

— Колко хубаво, че дойде точно сега.

— О, да... Дони много се зарадва на посещението му. А и аз също — въздъхна Елва. — Гари е ерген. Смята, че още няма достатъчно време да се замисли сериозно за брак. Понякога толкова ми се иска да си намери мила жена и да си създаде семейство — тя намигна на Джесика. — Впрочем той е очарован страшно от теб. За него е много важно, че си лекарка. И ако те интересува, ще остане една седмица при нас.

На път към лекарския кабинет Джесика си зададе въпроса, защо не се е влюбила в мъж като Гари, а в този вироглав Питър?

След като дежурството ѝ свърши, тя си обу ботушите, облече си палтото, сложи си плетената шапка и напусна болницата. Навън вече се беше стъмнило. Крачейки по пресния сняг към къщи, си мислеше как да постъпи.

Дали да помоли в клиниката за отпускате? Но Айрийн беше права, работеше отскоро и не се знаеше дали ръководството ще ѝ разреши.

Беше се затъжила за леля си, искаше да я види и да се убеди, че е добре. В края на краищата реши да ѝ се обади по телефона.

Потънала в мисли, Джесика забеляза колата до себе си чак когато клаксонът изсвири. Беше Питър. Отвори ѝ предната врата.

— Качвай се!

— Не, благодаря. Предпочитам да вървя пеша — тя ускори крачките си.

— Джесика, моля те! Трябва да поговорим!

— За какво?

— Качи се и ще ти кажа!

Питър караше съвсем бавно, успоредно с нея. Накрая Джесика се съгласи и се качи в затоплената кола. След режещия студ навън, топлината ѝ се отрази добре. По радиото звучеше тиха инструментална музика.

Мълчаливо свали ръкавиците и вълнената си шапка. Меките тъмни къдрици рукнаха върху раменете ѝ.

Питър я погледна отстрани и се засмя.

— Всъщност знаеш ли колко си хубава? Особено когато си ядосана!

Нещо в нея трепна.

— За теб това не може да се каже. Чудя се защо направи такава кисела физиономия, когато влезе в стаята на Дони? Да не би да ревнуваш от Гари?

Той смръщи вежди.

— И аз не зная! — отвърна троснато и настъпи по-силно педала на газта.

— Остави ме, моля те, пред жилището ми!

— Няма да стане. Казах ти, че трябва да поговорим.

— И къде?

Хрумна ѝ да го покани в апартамента си, но веднага отхвърли тези мисли. Айрийн си беше у дома и не биха могли да разговарят насаме!

— У нас — чу да казва Питър. — Ще си направим по един топъл шоколад. Джесика, съжалявам, че днес бях груб. Не зная какво ми става — в гласа му имаше разкаяние. От начина, по който я погледна, ѝ стана приятно и същевременно тревожно.

— Добре.

А през ума ѝ мина: „Саманта няма да остави баща си на мира, а и прислужницата е винаги някъде наблизко.“ Като че ли Питър прочете мислите ѝ.

— Днес Хана ще ходи на пазар. Ще я помоля да вземе със себе си и Сам.

Питър не се остави да бъде умилолюбив. Намръщена, Саманта бавно хвана прислужницата за ръка и излязоха.

Джесика се отпусна във фотьойла. Питър отиде в кухнята.

— Примири се, че шоколадът няма да бъде особено хубав. Ще го приготвя аз, а не Хана — подвикна ѝ.

Тя се засмя.

Скоро той постави на ниската масичка две чаши с топъл шоколад. В камината прасяха горещите цепеници. Джесика отпи глътка.

— Ммм... великолепен е! — облиза устни. — Имаш ли и други скрити таланти?

— Ти ги знаеш! — Питър се усмихна, взе чашата от ръката ѝ и я постави на масата. После сложи длани на раменете ѝ и я притисна към себе си.

Тя се отскубна от прегръдката му.

— Няма смисъл — гласът ѝ прозвуча тъжно, но категорично. — Нещата не са толкова прости. Не можем да преодолеем нашите различия.

Погали я по бузата. Очите му горяха от желание.

— Но, Джесика, аз... аз... Ние двамата си принадлежим един на друг!

— Питър! Не усложнявай нещата!

Пръстите му очертаха контурите на устните ѝ.

— Не аз ги усложнявам, а ти!

Той се наведе и я целуна. Целуваха се дълго и страстно. Джесика забрави за всичко около себе си. В прегръдките на Питър се чувстваше така добре, така сигурна... Силна топлина се разля по тялото ѝ. Обичаше го с цялото си сърце, с всяка своя фибра. Чувстваше как съпротивата ѝ се стопява. Защо не искаше да приеме една обикновена връзка с него? Ако някога ѝ омръзнеше, просто ще се огледа за някой друг мъж.

Изплашена от мислите си, Джесика трепна и притисна ръце към гърдите му.

— Питър, престани! Остави ме да си вървя! — отблъсна го с усилие.

Той се отдръпна мълчаливо. После стана и ѝ обърна гръб.

— Е, добре, Питър. Аз съм виновна толкова, колкото и ти.

Питър се поколеба и отново седна, сложил ръка на челото си.

— Не можем да продължаваме така. Какво има толкова сложно? Защо не вървят нещата при нас?

Тя си пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Мисля, че знаеш. Оценявам твоята искреност и... принципи. Опитвам се да те разбера. Но възгледите ни са толкова различни, че не виждам бъдеще за нас — Джесика избърса скришом сълзата, която се стичаше по бузата ѝ.

Питър нищо не забеляза, зареял поглед пред себе си.

— Искаш да кажеш, че можеш да ме обичаш само ако сме женени...

— Искам да бъда твоя жена — изплъзнаха ѝ се думите от устата.

— Бихме могли да продължим с една хубава и страстна любов, но се страхувам, че всичко това просто някога може да свърши. Зная, че брачното свидетелство не е никаква гаранция за вечно щастие, но може би допринася да не бързаш да скъсаш с партньора си, когато в отношенията ви нещо не върви. Питър, аз те обичам, но ще се съглася на бъдеща връзка, само ако е такава, каквато аз я желая. Искам да те имам или изцяло, или просто всеки от нас да тръгне по своя път.

Питър протегна ръка към нея.

— Джесика... аз... — замълча, защото в този момент вратата на дневната се отвори.

— Татко! Ние се върнахме! Познай какво ми купи Хана!

Сам се затича и се гушна в него. Той я целуна по бузата и погали косата ѝ.

— Първо съблечи палтото и си свали шапката, после ще видим покупките.

Питър разгледа книжката с картинки, която прислужницата беше купила, а Джесика размени няколко изречения с Хана за времето и стана.

— По-добре да тръгвам, Питър.

Закара я с колата до вкъщи. По време на пътуването не си размениха нито една дума. Когато спря и тя се приготви да слиза, той я хвана за ръката.

— Кога ще се видим пак?

— Утре в клиниката — отвърна му, без да го погледне.

— Джесика, аз мисля...

— Питър, няма смисъл. Няма бъдеще за нас. Затова е по-добре да скъсаме, преди да сме се наранили повече.

Гласът ѝ трепереше.

— Не искам!

— Нямах друг избор!

Джесика потърси дръжката на вратата, дръпна я и слезе.

— Всичко хубаво, Питър!

IX

На следващия ден се чувстваше много потисната. „Държим се като непознати един към друг“ — мислеше си. Въпреки всичко не съжаляваше за думите, които беше казала предишната вечер. Решението ѝ беше твърдо. А и така трябваше да бъде. Нейните планове за бъдещето се различаваха от тези на Питър.

Помогна му при свалянето и повторното поставяне на гипса на крака на една пациентка, при което се постара да потисне чувствата си и изцяло да се концентрира върху работата си.

Питър също не показва какво изпитва в момента. Обясни ѝ търпеливо всяка манипулация, като се държеше съвсем спокойно и делово. Джесика беше възхитена от това.

Но междувременно ѝ беше трудно, тъй като той се намираше много близо до нея. Стараеше се да не се докосват ръцете им.

Извикаха я да помага в друго отделение. Единият от асистент лекарите се беше разболял, а пък другият трябваше да се погрижи за спешен случай.

Съвсем скоро обаче разбра, че до края на деня и Питър ще работи в същото отделение.

Когато дойде, той погледна първо болничните картони.

— Бедната жена. Живееела е съвсем сама. Една съседка я открила и повикала линейка.

Джесика прочете диагнозата и установи, че пациентката е алкохоличка и има тежко увреждане на черния дроб.

— Състоянието ѝ никак не е добро, нали?

Питър поклати загрижено глава.

— Ела — рече и тръгна към стаята на болната. Намериха жената почти в безсъзнание. Току-що една медицинска сестра ѝ беше измерила пулса и температурата. Когато двамата лекари влязоха, тя си отдъхна и излезе.

Джесика застана до леглото на пациентката и зачака указанията на Питър. Надяваше се, че той ще се заеме с този случай, който съвсем

не бе обикновен. Но очакванията ѝ не се оправдаха.

— Нуждаем се от кръвна картина — каза Питър и се отдръпна, за да може тя да ѝ вземе кръв.

Както и очакваше, вените на болната не можеха да се открият лесно. Най-последно, след няколко неуспешни опита, Джесика успя да вкара иглата. Когато погледна Питър, той ѝ кимна доволен.

След като излязоха от стаята, тя се обърна към него.

— Доста дълго ѝ търсих вената, нали?

— Напротив! Като вземем предвид състоянието на пациентката, добре си свърши работата.

— Благодаря — рече и почувства как пламва. Доколкото си спомняше, хвалеше я за първи път.

В коридора срещнаха един колега, който изглеждаше доста загрижен. Питър го попита каква е причината.

— Един от моите пациенти е с тегло доста над нормата, а отказва да сваля и килограм — обясни специалистът по сърдечни заболявания и повдигна рамене. — Хвали се, че е надживял лекарите, които са му предписвали диета. И двамата починали от инфаркт, докато на неговото сърце нищо му нямало. Е, какво бихте направили вие? Бихте ли му предписали строга диета?

Питър и Джесика се спогледаха.

— Мисля, че не бих го заставила да отслабне насила.

— И аз също — додаде Питър. — Понякога режимът на хранене, с който си свикнал, е полезен за здравето.

— Точно така — кимна докторът. — Потвърждавате моето мнение — усмихна се той на Джесика. — Complimenti, млада колежке. Вие разбирате от работата си.

— Благодаря — отвърна тя зарадвана и хвърли триумфиращ поглед към Питър.

Малко по-късно се върна в своето отделение. Трябваше да прегледа един пациент, който се оплакваше, че му прилошава. Взе му кръвни проби и ги даде в лабораторията.

Тъкмо се справи с него и беше повикана по спешност. Една млада жена имаше силни болки в гърба. След като я прегледа, Джесика се върна в лекарския кабинет, където завари Кърк.

— Поздравявам те — усмихна се той. — Джес, непрекъснато доказваш възможностите, си!

Тя отвърна на усмивката му.

— Старая се — рече и започна да почиства инструментите. — Не съм те виждала тази сутрин?

— Повикаха ме на третия етаж. Беше нужна помощ. Знаеш ли случайно къде е Айрийн?

— Дежурството на Айрийн е променено. След около половин час трябва да дойде.

Кърк се облегна на стената.

— Искам да ви уведомя с Айрийн за една тежка операция, която ще бъде направена в един от следващите дни. При хирургическата намеса ще се използва нов електронен уред за проследяване тоновете на сърцето. Предполагам, че вие двете не искате да пропуснете това събитие. Аз също ще бъда там, дори и да не съм на работа.

— А Питър? — осведоми се Джесика.

— Питър ще асистира при операцията — Кърк сбърчи чело. — Мислех, че знаеш.

— Не, не знаех. Но разбира се, че ще дойда.

Когато дежурството ѝ свърши, Джесика беше напълно изтощена. Не искаше нищо друго, освен да се прибере вкъщи и да си събуе обувките. След като си взе вана и отпи глътка горещ шоколад, се почувства като новородена.

Загърнатата в меката си хавлия, седеше до Айрийн на масата и отпиваше от благодатната напитка. Отново се сети за шоколада, който приготви Питър.

— Ти правиш шоколада почти като Питър — констатира усмихнато.

— Това комплимент ли е, или обида?

— Знам ли! — Джесика протегна дългите си стройни крака. Крайно време бе да приключи с темата „Питър“ и да престане да говори за него постоянно.

Айрийн наблюдаваше внимателно приятелката си.

— Джесика, как вървят отношенията ви? Какво ново?

— Няма нищо между мен и Питър, Айрийн... — промълви тя тихо.

Айрийн се приведе напред и остави чашата си.

— Едва ли е толкова зле, или... Какво всъщност се е случило?

— Отношенията между нас не се подобряват, дори стават по-лоши — в сините очи на Джесика се четеше болка.

— Съжалявам. Правехте впечатление на хора, които се разбират. Джесика повдигна примирено рамене и дълбоко въздъхна.

— Стига сме говорили за мен... При теб как вървят нещата? Всичко ли е наред с теб и Кърк?

— Нямаме проблеми — отвърна Айрийн замислено. — Всъщност, с изключение на един — упорството на Кърк, че не може да бъде издържан от жена. Или трябва да се примиря с това, или да се отдръпна от него — засмя се тя малко пресилено.

— Кърк е мил мъж. Заслужава си да го изчакаш.

— Разбира се. Пък и аз го обичам с цялото си сърце. Ако не беше толкова старомоден в това отношение, бихме се оженили отдавна.

— До известна степен май всички, с изключение на теб, са старомодни — въздъхна Джесика. — Не може човек да избяга от сянката си. Да се надяваме, че един ден Кърк ще си промени мнението.

Айрийн въздъхна.

— Би било наистина хубаво!

Джесика и Питър преглеждаха в лекарския кабинет картоните на пациентите. В този момент влезе една медицинска сестра и съобщи, че майката на Дони е дошла и е питала за Джесика. Джесика се зарадва, защото имаше повод да се отдалечи поне за малко от Питър. Не ѝ беше лесно да работи заедно с него. Беше сигурна, че той няма да се промени. Забърза към залата за посетители, където я чакаха Елва и Гари.

Поздравиха се сърдечно. Елва беше щастлива, че ще си вземе Дони вкъщи. Тя прегърна Джесика и задържа ръцете ѝ в своите.

— Джесика, видяхме се отново след толкова години и бих искала да ни дойдеш на гости. Благодаря ти за всичко, което направи за Дони. Съвсем не зная как щях да се справя без теб и Гари.

— Много се радвам, че можах да ти помогна. Благодаря ти за поканата! Ще ми бъде приятно да ви посетя. Имаме доста неща да си разказваме.

— Наистина, но да го отложим за друг път. С Гари решихме да те поканим на ски. Ще бъдем ние, Дони, и негови приятели. Ще отидем за няколко дни, за да си отпочине той по-добре. И...

Гари я прекъсна.

— ... и ще се радваме, ако дойдеш с нас. Там има гостилничка. Също може да се наеме конска шейна с кочияш — усмивката на Гари беше окуражаваща. — Е, ще дойдеш ли?

— С удоволствие!

Джесика се бе возила на шейна, теглена от коне, за пръв път като малко момиченце и много се зарадва на предстоящия излет.

Х

Побърза с обяда, защото искаше да отиде навреме за доклада, посветен на новите открития в медицината. Този път седна на последните редове, а не както обикновено отпред и не запази място за Питър. Радваше се на всяка минута, през която не беше близо до него.

Неволно се огледа и го откри на един от първите редове на отсрещната страна.

„Престани най-после да мислиш за Питър и се концентрирай над доклада!“ — заповяда си.

— ... както вече казах, ленивите черва понякога са реакция на тялото, така че казваме, че той е преустановен. В повечето случаи не може да се говори за заболяване. Но трябва непременно да се приеме и обсъди... — нареждаше професорът.

Джесика отново погледна към Питър. Той внезапно се обърна. „Да не би да ме е наблюдавал?“

— На тези запичания често се дължат коликите, гаденето и повръщането. Затова... — се носеше от катедрата.

Много трудно ѝ се удаваше да се съсредоточи върху лекцията. В стремежа си да изхвърли Питър от мислите си тя се сети за Гари. „Той действително е мил мъж. Изглежда добре... освен това е преуспял... и както изглежда е разбран човек.“

Защо тогава не можеше да се влюби в Гари? Или в някой като него? Мислеше си за предстоящия излет с много радост. Вероятно щеше да забрави Питър. Поне временно. Но ако трябваше да бъде откровена спрямо себе си, не ѝ се вярваше, че ще стане. „Нищо не може да ми помогне да забравя Питър“ — призна си отчаяно.

Ораторът продължаваше лекцията си за хирургическа намеса при вътрешни болести.

— ... често са необходими бързи действия. Понякога пациентите са загубили голямо количество течност и е необходимо първо да се стабилизира кръвообращението им. Преди операция трябва да се балансира съдържанието на течности...

„Как бих могла да се справя с тези практически проблеми, след като непрекъснато мисля за Питър... за любовта и нежността му, за връзка до края на живота ни... да се обичаме и да бъдем един до друг... завинаги...“

Стресна се от фантазиите си. С голямо усилие се застави да слуша внимателно. Какво ѝ ставаше, та се отдаваше на мечти, които не биха могли да се сбъднат! Питър не беше ли прав, като поддържаше мнението си за жените? „Глупости! Фактът, че непрекъснато мисля за себе си и за Питър, не означава, че няма да стана добър лекар.“

След лекцията Джесика нямаше особено желание да се срещне с него. Като погледна графика, се успокои, защото дежурствата му бяха променени и с нея щеше да е Кърк.

Кърк беше приятен човек — бе удоволствие да се работи с него. Докато го чакаше, усети, че напрежението ѝ изчезва. Много ѝ се искаше двамата с Айрийн да се оженят. Може би трябваше да го смъмри. Защо не се съгласяваше тя да поеме по-голямата част от разходите им, докато той стъпи на краката си? Та нали преследваха една и съща цел — семейството... да живеят заедно. Нямаше да е зле, ако в този случай съдбата им помогне.

Потънала в мисли, Джесика преглеждаше шкафа с лекарствата и не го чу кога е влязъл в кабинета.

— Здравей, Джесика! — той затвори вратата след себе си. — Днес ние отговаряме за отделението. Не е ли великолепно?

— О, здрасти, Кърк! — тя се обърна. — Наистина е чудесно. Освен това най-последно ще можем да поговорим.

— Разбира се. За какво?

— За теб и Айрийн.

Джесика седна и му посочи другия стол. Той я погледна въпросително.

— Кърк, вие с Айрийн сте най-добрите ми приятели. Обичате се и си принадлежите.

— Права си. Дотук не мога да ти противореча.

— Кърк, зная, че не искаш да се ожениш, докато не завършиш стажа си и не започнеш собствена практика.

— Пак си права.

Една малка бръчица се появи между веждите му.

— Отлично те разбирам, Кърк. Айрийн също. Но не е ли време да премислиш? Понякога реалните условия променят всичко. Естествено, ти не си човек, който ще се остави да бъде издържан от жена, или пък да забогатее от наследството й... но мислил ли си какво чувства Айрийн?

Бръчката стана по-голяма.

— Точно за това мисля, Джесика, за чувствата на Айрийн. Не мога да понеса мисълта, че тя ще ме издържа финансово. Бих се чувствал като жиголо!

— Но, Кърк! Защо? Все пак и ти печелиш пари. Не са твърде много, но като ги прибавиш към заплатата на Айрийн и лихвите... ще можете да наемете малко жилище! Важното е да сте заедно.

— Не съм съгласен с това предложение.

Кърк подпря лакти на коленете си и закри с ръце лицето си.

— Сигурно съм наследил твърде много от старомодния си баща. Какво ли щеше да си помисли той за мен, ако беше още жив? Само като си представя, тръпки ме полазват.

— Разбирам те, Кърк. Аз също съм на мнение, че е неправилно както за мъжете, така и за жените, да направят крачка в бъдещето с парите на партньора си. Но при този случай имам чувството, че така ще бъде по-добре. Мисля, че ти и Айрийн трябва да се ожените.

Кърк поклати глава.

— И Айрийн мисли така. Повярвай ми, невинаги ми е било лесно да я убеждавам в противното.

Джесика сведе поглед към пръстите на ръцете си.

— Не искам да те насилвам, Кърк. Само че... вие двамата си подходите и аз често мисля за вас. Просто ме е яд, че отлагате женитбата си — тя се усмихна леко. — Ако се намесвам в неща, които не са моя работа, ми кажи и повече няма да говоря за това.

— Не, Джесика. Сигурно си права — Кърк я погледна в очите. — Все пак ти си най-добрата приятелка на Айрийн. Може да съм действал егоистично и да съм мислил повече за себе си, отколкото за Айрийн. Боже Господи! С удоволствие бих се оженил за нея още утре — той прокара пръсти през косата си.

В този момент телефонът иззвъня. Кърк трябваше да отиде при една пациентка. Той с видимо облекчение стана и се забърза към вратата.

— Обмисли всичко отново, Кърк! — извика Джесика след него.

Следобед Джесика нямаше много работа. Върна се в лекарския кабинет, отвори учебника по хирургия и започна да чете. Беше решила по този начин да се осведоми за какво е говорил професорът, тъй като от доклада му нищо не разбра. Нов този момент влезе висок слаб лекар с тънки устни. Той я погледна снизходително.

— Аз съм д-р Тори. А вие, предполагам — д-р Лангли — произнесе името ѝ с такова пренебрежение, сякаш въобще не искаше да го споменава.

— Да, така е.

Джесика вдигна поглед от книгата. Сети се, че вече е виждала този мъж. Беше го помислила за новия асистент лекар. По някакъв начин той ѝ втълпи чувството, че е длъжна да му обясни.

— Информирам се за какво е говорил днес професорът.

— Нима? Сега можете да оставите книгата за момент. Д-р Морисън е зает и няма вероятност да се появи скоро. Така че не е необходимо да се правите, че работата ви интересува повече, отколкото самият д-р Питър Морисън.

Джесика почувства как кръвта ѝ нахлу в лицето. Принуди се да изброи наум до десет, преди да му отговори.

— Не разбирам за какво говорите!

— Съмнявам се — отвърна той и се опря на стената. — Цялата болница знае за вас и шефа ви. Защо не се ожените най-после и да отстъпите мястото на някой друг, който държи на тази работа. И без това интересът ви към хирургията не е голям. Както впрочем е при повечето жени!

Брадичката на Джесика трепна.

— Мога да ви гарантирам, че тя ме интересува, д-р Тори!

— Може би в момента, скъпа моя! Но дали ще бъде така и когато застанете за първи път пред операционната маса? Не мислете, че ще бъдете достатъчно смела да разрежете човек. Представете си само многото кръв...

— Достатъчно, Тори. Вие не сте назначен тук, за да ругаете лекарките и да им разказвате страшни истории. Би трябвало да се грижите за пациентите си.

Джесика се обърна. На вратата стоеше Питър. Лицето му бе почервеняло, а между веждите му се беше появила голяма бръчка.

Тори бе много изненадан и се опитваше да се овладее.

— О, д-р Морисън... Съжалявам, ако сте ме разбрал грешно. Искаме да се уверя, че... д-р Лангли е заинтересована от професията си. Само да я подготвя за работата в операционната, а не да...

— Спестете си труда, Тори. Достатъчно съм чувал за вас и зная, че не сте с особено добри намерения. Изобщо нямам представа какво правите тук, а и не искам да зная, но мисля, че е време да си тръгвате.

— О, д-р Морисън, вие наистина сте ме разбрал погрешно.

— Моля — прекъсна го Питър. — Вървете, д-р Тори.

Тори вбесен напусна стаята.

Питър го изгледа намръщен изотзад и се обърна към Джесика.

— Не приемай сериозно думите на този хвалипръцко. Не е лош лекар, но затова пък е кофти човек.

— Да оставим това, Питър — сърцето ѝ започна да бие още по-бързо. — Мога да се оправя и сама. И преди съм срещала мъже като него.

— Съжалявам, Джесика. Трябваше да те предупредя за него.

— Няма нищо! Не си длъжен. Изненадана съм, че ме защити. Мислех, че и ти си на същото мнение. Нали именно жените „не можеха да са добри лекари?“

Дълго време Питър я гледа мълчаливо. Физиономията му беше непроницаема.

— Съмнявам се, че имам нещо общо с д-р Тори. Или поне се надявам да не е така — той се обърна и хвърли поглед на дъската със задълженията за деня. — Нещо ново?

— Не — отвърна Джесика, като се опитваше да прогони мрачните мисли, които я бяха обзели.

Изпитваше чувството, че сега е свързана с Питър много повече, отколкото преди. Но отново ги разделяха цели светове. Разделяха ги стени, които не можеха да бъдат преодолени, а и Питър не искаше да ги разруши. Положението изглеждаше по-безнадеждно от всякога.

Когато излезе от клиниката, навън вече се бе стъмнило. Беше мъгливо и студено.

Потръпвайки, Джесика се сгуши в палтото. Обикновено след дежурство беше съвсем изтощена, но в добро настроение и доволна от работата си. Днес обаче се чувстваше потисната. На всичкото отгоре

тази вечер трябваше да бъде и сама. Айрийн бе на вечеря с Кърк и щеше да се върне много късно.

Беше гладна, но нямаше никакво настроение да готви. Близко до дома ѝ имаше закувалня и реши да си вземе един-два хамбургера от там.

Продължаваше да върви и неволно мислите ѝ отново се насочиха към Питър. „Наистина ли се отдалечихме сега повече един от друг? Би могло да се промени... Днес нахока Тори за грубостта му, защити ме... Може би трябва да изчакам още малко, преди да унищожа мечтата си...“

Сепна се, когато до нея спря кола.

— Мога ли да те закарам? — усмихна ѝ се Питър отвътре и отвори вратата.

— Благодаря.

Джесика се отказа от хамбургерите и се качи. Питър известно време я наблюдава мълчаливо.

— Мисля, че трябва да ти се извиня още веднъж.

Тя се засмя.

— Не беше много мило и от моя страна сравнението с д-р Тори.

— Точно така!

— Точно така! — изведнъж ѝ хрумна нещо. — Защо да не сключим мир и да вечеряме заедно? Можеш да дойдеш при мен. Ще приготвя нещо.

Забрави, че не ѝ се готви и се сети, че в хладилника има два котлета и продукти за салатата.

— С благодарност приемам поканата.

Докато Джесика приготвяше салатата, Питър запали камината и пусна музика.

Тя пъкна във фурната и една питка. След това донесе от шкафа най-хубавата бяла покривка и започна да подрежда масата. Сложи сребърните прибори и свещи, а после се върна в кухнята да види дали е готово месото.

— Питър, как обичаш стека? — провикна се, щом той зацвърча в тигана. — По-суров, или по-препечен?

Когато се обърна, Питър стоеше толкова близо до нея, че почувства дъха му върху лицето си. Усети, че я залива приятна топлина.

— Питър! — гласът ѝ трепна.

— Извинявай, Джесика. Не исках да те изплаша. Ммм, мирише приятно! Мисля, че вече е готов.

— Наистина е готов — повтори тя и отново се надвеси над печката.

Малко по-късно лакомо се нахвърлиха на прясната зелена салата, стека и ухаещата топла питка.

— Наистина умееш да готвиш — отбеляза Питър и ѝ намигна. — Стекът е великолепен! И салатата също!

Джесика поруменя от удоволствие. От доста време насам не се бе чувствала така щастлива.

След вечерята Питър настоя да занесе приборите в кухнята. Когато се върна, пусна друга плоча и стъкна огъня в камината. После седна до нея на масата.

„Ех, да беше винаги така — мислеше си Джесика. — Колко хубаво щеше да е, ако сме заедно. Само двамата пред камината... Питър да не беше такъв инат...“

Обърна се към него. Той срещна очите ѝ и я прегърна. С другата ръка загаси лампиона. Стаята се осветяваше само от блясъка на огъня в камината.

Притисна я силно към себе си, хвана я за брадичката и я застави да го погледне.

— Джесика... — промълви нежно името ѝ и я целуна по устните.

Тя потрепери, притвори клепачи и отвърна поривисто на целувката му.

— Така те желяех. Джесика...

— На мен също не ми беше лесно. Но, Питър...

— Шшт, не казвай нищо повече.

Устните му отново се сляха с нейните. Целувката му беше страдна и настойчива. Ръката му се плъзна по раменете ѝ, после към гърдите.

— Ела — прошепна ѝ. — Искам те... Сега.

Като в транс Джесика усети как той стана, вдигна я от стола и я занесе в спалнята. Държеше очите си затворени, положила глава на здравите му рамене. Разумът ѝ подсказваше да го възпре, но копнежът ѝ по него беше по-силен... Забрави всички проблеми и съмнения дали

е правилно, или не това, което вършат. Тази вечер не желаше нищо друго, освен да се отдаде на нежните му ласки.

Когато я сложи внимателно на леглото и започна да я съблича с треперещи ръце, умът ѝ престана да действа. Тръпнеща от възбуда, тя се виеше под топлите му силни длани. Едва дочака, докато и той свали всичко от себе си.

— О, Питър... — вплете ръце около голото му тяло. — Люби ме, моля те...

Усещаше, че не може повече да издържа тази неимоверна възбуда.

Бавно Питър проникна в нея. Тя изстена глухо, отметна глава, обхвана с крака хълбоците му и потъна в небитието. Любиха се отчаяно, диво и задъхани стигнаха до върховен оргазъм.

След известно време Питър се отдръпна от нея. Изпълнен с любов, нежно оправи кичура влажна коса на челото ѝ, облегна се на лакът и започна да съзерцава лицето ѝ.

— Толкова е хубаво с теб, скъпа... Не съм се чувствал така добре с никоя друга жена... — усмихна ѝ се. — Всичко между нас ще бъде хубаво... и без брачно свидетелство...

Изведнъж Джесика се върна в реалността. „Как може да съм толкова наивна и дори за миг да приема, че Питър се е променил?! Това не бива да се повтаря повече.“ Този път решението ѝ беше окончателно.

Погледна го тъжно.

— Питър, съжалявам... помислих, че си се...

Той трепна едва забележимо и я погледна недоумяващо.

— Джесика... Какво има?

Тя поклати глава.

— Аз не мога така, Питър. Но може повече да продължава така. Съжалявам, че допуснах тази вечер да се стигне до... Но не може... Моля те, остави ме сама... — като че ли нещо я стискаше за гърлото. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Джесика... скъпа... не исках да те нараня. Много държа на теб.

„Но не толкова, че да се оженим“ — мислеше си тя унило и отвори очи едва когато чу да се затваря вратата на спалнята, а после и на дневната.

Сълзите отново замъглиха погледа ѝ.

XI

Когато Джесика пристигна на паркинга, микробусът вече я чакаше. Зад кормилото седеше Гари. За нейна изненада вътре имаше още шест деца на възрастта на Дони.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Елва, отваряйки й вратата. — Тази банда настояваше непременно да дойде. Когато разбраха, че Дони ще ходи в планината, направо полудяха.

— Разбира се, че нямам нищо против — Джесика погледна малките, изпълнени с очакване, лица. — Излетът наистина ще бъде прекрасен!

— Дано не ни създават много проблеми.

Джесика седна отпред до Елва, Гари запали мотора и потеглиха.

След двучасово пътуване стигнаха до голяма хижа от масивно червеникаво дърво. Децата шумно слязоха от микробуса и започнаха да се замерят със снежни топки.

Малко по-късно всички се събраха в салона на хижата, където имаше камина. Зачакаха шейната. Тя се появи скоро, по конете звъняха камбанки, а кожата им блестеше под зимното слънце.

Кочияшът — младо момче на име Джо — оправя юздите и скочи на капрата.

— Хей, деца! Искате ли да пътувате по пухкавия сняг?

— Да! Да! — завикаха едно през друго.

— Добре, но само по трима. Един от вас може да седне отпред до мен, а другите двама отзад на пейката.

— Чухте ли? — Гари плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички. — Първите могат да се качват. Останалите да влизат вътре. Има горещ шоколад.

— Може ли да се возим повече от един път? — попита кочияша едно от момчетата.

— Можете да се возите, колкото си искате. Аз съм с вас до пет часа следобед.

Първата група се върна. Децата изтичаха в хижата, за да си стоплят ръцете и да пийнат от шоколада, приготвен от Елва специално за тях. После отново излязоха на снега.

Огънят в камината пръскаше приятна топлина. Горящите дърва пращяха и пукаха.

— Много е приятно тук, нали? — попита Гари, настанявайки се до Джесика.

Към тях се присъедини Елва, която донесе три чаши греяно вино с подправки. След като се постоплиха, излязоха от хижата, за да проверят какво правят децата. От върха на хълма се задаваше шейната. Скоро Джо дръпна юздите и спря.

Първите три деца скочиха радостно от шейната, докато чакащите пък се настаниха бързо в нея. Джо се наведе към едно малко момиченце, което стоеше встрани само, и го хвана за ръчичката.

— Ела, малката ми, ще се намери и за теб местенце. Ще седнеш у мен.

Скоро шейната потегли отново в поредното си пътешествие.

— Хайде да си направим снежен човек! — изникна отнякъде предложение.

— Чичо Гари! — извика Дони. — Ще ни помогнеш ли?

— Разбира се — Гари се засмя и се обърна към Джесика и Елва. — Извинете ме. Нужен съм им.

Той се наведе и се зае сериозно за работа. Джесика го наблюдаваше как извайва главата. Отнякъде беше намерил стара лула и я постави в устата на снежния човек. После му нахлупи шапка, която извади от джоба на якето си. Децата го наобиколиха и запляскаха радостно с ръце.

Когато снежният човек беше готов, Гари се върна засмян при Джесика.

— Колко добре умееш да се държиш с децата, Гари! — възкликна тя.

Усмивката му изчезна и той я погледна сериозно.

— Обичам ги. Предполагам и ти също?

— Да. И аз...

Изведнъж Джесика се почувства странно напрегната. Имаше глупавото чувство, че зад въпроса му не се крие само просто любопитство.

Елва се зае с децата, а двамата с Гари тръгнаха бавно към хижата.

Свалиха си анорациите и ръкавиците и застанаха пред камината, за да си стоплят ръцете. От кухнята се носеше мирис на пържено месо и ароматен пастет.

Изведнъж Джесика почувства силен глад.

— Едва ли ще дочакам обяда — въздъхна с трагична физиономия.

— Аз също. Обядът е чак в един часа — Гари погледна стенния часовник. — Господи! Погледни само! Още няма дванадесет! — той ѝ намигна. — Дали ще разберат, ако го мръдна малко напред?

Те се засмяха и се настаниха в креслата пред камината. Джесика се чувстваше добре и отпочинала. „Хубаво е понякога да не си в болницата, дори и за един ден.“ Но не спираше да мисли за Питър. Питаше се какво ли прави в този момент, как е, чувства ли липсата ѝ.

— Разкажи ми нещо за себе си, Джесика! — помоли я Гари и я погледна в очите.

Тя се завърна отново в реалността.

— Какво по-точно? — попита, като се надяваше, че няма да стане необходимо тук и точно сега да му каже, че в него за съжаление вижда само приятел и нищо повече.

— Нещо за плановете ти, за живота извън клиниката. Сигурно личният ти живот е доста интересен.

— Личен живот. Какъв ти личен живот? Образованието и работата ме ангажират толкова, че нямам никакво свободно време. Сигурно не знаеш, че съм отскоро в клиниката. Това е първата година от стажа ми — Джесика се засмя, а после бързо добави: — Не ме разбирай погрешно, Гари. Не искам да се оплаквам. Обичам работата си. Винаги съм мечтала да стана лекар.

— На мен също ми харесва работата ти. И ти се възхищавам. Нямах ли намерение да се омъжиш... и да създадеш семейство?

Усмивката ѝ беше несигурна.

— Може би. Още не зная със сигурност. А сега ти ми разкажи нещо за себе си.

— При мен няма нищо особено. Работя много и като теб нямам време за личен живот.

— Толкова лесно не можеш да ми се измъкнеш — поклати глава Джесика. — Би могъл да ми разкажеш и повече.

— Е, добре... Копнея за приятен и спокоен живот — Гари повдигна вежди. — За една малка къща и за една любвеобилна съпруга, която да ме чака — зарея поглед в огъня. — Искам и деца.

Джесика го погледна. „Той със сигурност ще бъде добър съпруг и баща. Най-малкото на две деца...“

После бавно се обърна към нея.

— Още не си ми казала това, което най-много ме интересува. Ти... сгодена ли си? — хвана ръката ѝ и я погледна. — Нямах пръстен. Означава ли това, че още не си омъжена?

Джесика измъкна дланта си. Сега, когато Гари недвусмислено ѝ предлагаше интимни отношения, а не само добро приятелство, беше най-удобният момент да разсее илюзиите му. Щеше да ѝ бъде трудно, но трябваше да го направи.

„Защо не го срещнах по-рано! Той би предложил на една жена всичко, за което тя копнее... Да не беше се появил Питър...“

— Има друг мъж в живота ти, нали? Очите ти изведнъж се натъжиха — каза Гари тихо.

Последва мълчание:

— Колко жалко... Мисля, че ако се опознаем по-отблизо... — той замълча и сви рамене. — Все пак от цялото си сърце ти желая всичко хубаво. Дано се сбъднат желанията ти.

— Благодаря ти, Гари. Аз също ти желая много щастие. Сигурно пак ще се видим някога... някъде...

XII

Джесика не можеше да си спомни кога за последен път беше спала толкова дълбоко и спокойно. И откога не се бе чувствала толкова добре. Замисли се за Гари. В негово лице виждаше само един верен приятел. Приятел, който не можеше да играе главна роля в живота ѝ. Друг мъж държеше ключа за сърцето ѝ.

— Хей, поспаланке, цял ден ли ще се излежаваш? — извика ѝ Айрийн от вратата.

— Защо да не...

— Чуй тогава, твой ред е да приготвиш закуската!

— Добре, надзирателко на роби! Идвам! — с въздишка Джесика се размърда върху възглавницата и стана от леглото.

Малко по-късно тя режеше зелени чушки и кромид за омлета със сирене. Вече беше сварила кафе, което ухаеше примамливо.

Айрийн влезе в кухнята и подреди малката масичка.

— Мм, мирише чудесно! Гладна съм като вълк! — тя погледна нетърпеливо към печката.

— Радвам се. Не обичам да закузвам сама — отвърна Джесика, сложи омлета в чиниите и извади хрупкавите хлебчета от фурната.

Айрийн наля кафе в две чаши.

— Ама че е вкусно! — възкликна. — А сега ми разкажи подробно за вчерашния излет! За съжаление бях нощна смяна, и когато се върнах, ти вече спеше. Предполагам, че си прекарала великолепно. Нали?

— Наистина — засмя се Джесика. — Времето беше ужасно студено, но това не попречи на децата. И, представи си, на мен също! В трапезарията на хижата гореше камина — беше толкова топло и уютно... А и яденето беше чудесно! — добави тя.

— Така и трябва да бъде. Но разкажи ми нещо за този велик симпатичен адвокат. Изглежда доста си го пленила — Айрийн отпи от кафето си.

— За Гари ли говориш?

— Ами за кого? Да не би да е имало и някой друг, за който аз не знам?

— Добре ти работи фантазията, Айрийн — Джесика помисли малко и после продължи: — Гари е много мил мъж. Приятно е да си с него. Той е толкова любезен, но...

Айрийн въздъхна.

— Разбирам. Ти все още държиш на Питър, права ли съм?

— Да... той все още означава много за мен! — Джесика сложи приборите си настрана и изтри устата си със салфетката. — Няма ли да е по-добре да побързаме, Айрийн? — смени тя темата. — Нали не си забравила, че днес ще ходим да наблюдаваме онази операция на сърцето?

— Не, разбира се. Да оставим темата „Питър“ за друг път.

— Благодаря ти, драга — Джесика направи иронична физиономия. — Впрочем какво става с теб и Кърк? Вие...

В този момент телефонът иззвъня. Тя протегна ръка и вдигна слушалката.

— Ало...

— Джесика, скъпа! — прозвуча тънък женски глас.

— Лельо Лусинда! — извика радостно Джесика и погледна бързо към Айрийн. — Леля ми е.

— Как си, Джесика?

— Добре съм, лельо. Липсваш ми. Живи и здрави ли са всички наши приятели? Усети ли се настъпването на пролетта?

След като си размениха няколко незначителни реплики, Джесика повтори въпроса си.

— Не ми отговори как си, лельо. Аз не се отказвам толкова лесно — чувстваше се някак си притеснена.

— Не се тревожи, скъпа! — уверяваше я леля й, но гласът й далеч не звучеше убедително.

— Ти криеш нещо от мен! Усецам по гласа ти. Какво се е случило? Да не си болна? — Джесика притаи дъх.

— Нищо не мога да скрия от теб — въздъхна Лусинда. — Клетките отново се размножават опасно бързо. Това ме тревожи.

— Какво ти каза лекарят по този въпрос, лельо? Когато за последен път ти бях на гости, той беше на мнение, че при тези

обстоятелства трябва да се подложиш на операция. Препоръча ли ти пак хирургична намеса? Всъщност, ти ходила ли си скоро при него?

— Вчера бях в кабинета му.

— И какво? Защо трябва да вадя думите ти с ченгел?

— Не искам да се безпокоиш, скъпа. Ако реша да се оперирам, със сигурност ще ти кажа.

Преди да затвори телефона, Джесика я накара да ѝ обещае, че ще ѝ се обади, когато докторът определи времето на операцията.

Сбърчи чело, докато оставяше слушалката, а после бавно се обърна към Айрийн.

— Много се безпокоя за нея. Знаеш, че живее там сама... Разбира се, по всяко време може да ми позвъни, но...

— Не желае да те притеснява, нали? За да не ти пречи да си завършиш спокойно образованието.

— Точно така. Но ако в най-скоро време не ми се обади, аз лично ще се свържа с лекаря.

— Добра идея.

Айрийн стана и отиде да постави приборите в машината за миене на чинии.

— Така, а сега да помислим за предстоящото ни дежурство.

Времето преди обяд мина неусетно. Джесика бързаше да си свърши работата, за да е свободна да присъства на сърдечната операция, в случай че не възникне нещо непредвидено и неотложно.

Когато настъпи часът, заедно с Айрийн и Кърк, седна на най-хубавите места в залата, през чиито прозорци можеха да наблюдават всичко в операционната.

Помещението непрекъснато се пълнеше със студенти, медицински сестри и стажант-лекари. Когато внесоха пациента и го поставиха на операционната маса, разговорите заглъхнаха.

Лекарите и асистентите в стерилни престилки и маски влязоха в залата. Анестезиологът зае мястото си и започна да поставя упойката. Дойде и хирургът — доктор Майлс. Анестезиологът го погледна въпросително, получи утвърдително кимване и Джесика разбра, че пациентът вече е готов за сложната операция.

Гласът на хирурга се чуваше ясно и отчетливо по репродуктора. Той обясни накратко хода на операцията и изтъкна предимствата на

електронния кардиостимулатор, който ще се постави на пациента. След това пристъпи към операцията, а Питър му асистираше.

Известно време не се чуваше нищо друго, освен потракването на инструментите.

Дори отдалеч, Джесика успяваше да различи дългите ръце на хирурга, който работеше бързо и сърчно, като едновременно с това обясняваше всяко свое действие.

— Доктор Майлс... — един от младите стажант-лекари зададе въпрос на оперирация. — Колко удара на сърцето заменя уредът?

— Около осемдесет процента. Осигурява почивка на сърцето на болния, а тя е крайно необходима.

Джесика сложи ръка на рамото на Айрийн.

— Това откритие е наистина гениално, нали? Фантастично е, че този уред може да свърши такава работа.

— Вярно — отвърна Айрийн. — Но смятам, че е още по-фантастично да асистираме един ден и ние на такава операция.

Времето летеше. Джесика наблюдаваше смаяна хода на операцията.

Когато свърши, тя забърза към отделението си и се залови отново за работа. Скоро дежурството ѝ приключи. Айрийн отново имаше среща с Кърк. Чудеше се дали да не си купи нещо за ядене от деликатесния магазин. Реши, че не е гладна и тръгна към къщи.

Все още си мислеше за операцията, която просто я беше зашеметила. Доктор Майлс работеше наистина перфектно. Джесика се гордееше с Питър, защото именно него бяха избрали да асистира. Един ден и той навярно щеше да стане голям и известен хирург и да прави тежки операции.

„Операции...“ Трябваше да помисли за леля си. Много се притесняваше за здравословното състояние на старата дама и смяташе, че тя има нужда от нея. Може би трябваше да опита да си вземе отпуск.

Когато взе решението, се почувства по-добре.

Тъкмо влезе в апартамента, когато се позвъни на вратата. Погледна през шпионката. Отвън стоеше Питър.

Поколеба се за момент и отвори.

— Питър! Каква изненада! Влез!

— Трябва да поговорим — погледна я изпитателно.

— Седни, Питър — тя му посочи стол.

„Да поговорим! Какво още имаме да си кажем? Нищо!“ За миг я порази безнадеждността на ситуацията.

— Джесика, не бихме ли могли да оправим нещата? Все пак сме възрастни...

— Да, вече сме такива — Джесика се страхуваше да се приближи до него и седна на отсрещното кресло. — Питър, аз взех решение. Ще изляза в отпуск. Ще си ида у дома за известно време.

Той се втренчи в нея изумен.

— Какво ще правиш? — изражението му издаваше и гняв, и смущение. — Не мога да повярвам! Искаш да се измъкнеш само защото имаме някои проблеми? Смяташ ли, че по този начин ги разрешаваш?

— Не става дума за това, Питър. Погрешно си ме разбрал. Реално погледнато, това не е решение.

Джесика се уплаши, като видя мрачната му физиономия. Знаеше за какво си мисли сега: за мъртвата си съпруга, която също не е успяла да разреши, тежките проблеми.

Въпреки че Питър никога не беше ѝ споменавал, до ушите ѝ бе достигнала мълвата, че смъртта на жена му не е била злополука. Имаше хора, които смятаха, че тя нарочно е насочила колата към пропастта, защото е била отчаяна и не е намерила друг изход.

„Сравнява ме с нея“ — помисли си и се почувства зле.

— Питър... Не е така, както ти си въобразяваш. Имам основание... Моята...

Но изглежда не го трогна с думите си.

— Винаги могат да се намерят причини. Разбирам, Джесика! — той стана. — Бихме могли да намерим решение. Аз... — тръгна си, но на вратата се обърна. — Надявам се, въпреки всичко, че ще бъдеш щастлива.

— Питър! — гласът ѝ се превърна в шепот. Не я чу, защото вече беше излязъл.

Изкара криво-ляво деня. През цялото време се чувстваше потисната. След като свърши дежурството ѝ и ръководството на клиниката одобри молбата ѝ за отпуск, тръгна към къщи, за да приготви багажа си. После се обади на леля си, че пристига на следващия ден.

Позвъни и на лекаря. Той ѝ обясни, че иска да оперира старата дама в най-скоро време и ѝ обеща да я дочака.

Когато Айрийн се върна след работа, я завари готова за път.

— Кураж, Джес. Ще те чакам да се върнеш, щом леля ти се почувства по-добре. Да се надяваме, че операцията няма да бъде тежка. Мисля, че твоето присъствие ще допринесе за оздравяването ѝ...

— Благодаря, Айрийн — Джесика се огледа в малкото жилище, където се чувстваше толкова добре. Изведнъж се натъжи. — Ще ми липсва апартаментът ни... ти също — гласът ѝ трепереше.

— И ти на мен — отвърна приятелката ѝ. — Но в края на краищата нали ще се върнеш скоро. Хрумна ми една идея! Каня те на вечеря. Къде да отидем? Какво ще кажеш за един голям стек „Канзас“?

— Май повече ми се яде голям хамбургер с лук и краставички — Джесика едва се отърси от мрачното си настроение.

— Е, добре. И аз мога да изям един хамбургер. Хайде да вървим.

Решиха да отидат в близкия ресторант. Намериха свободна маса в дъното. След като поръчаха на сервитьорката хамбургери и айскафе, двете останаха смълчани и вгледани пред себе си.

Мина доста време преди Джесика да забележи, че при Айрийн нещо не е както трябва. Беше неспокойна и прекалено сериозна.

— Какво има, Айрийн? Нещо се е случило ли?

— Просто се бях замислила — тя сведе поглед.

— Между теб и Кърк всичко наред ли е? — Джесика не възнамеряваше да се откаже от въпросите си.

— О, да.

— Какво има тогава? Хайде, кажи ми!

— Е, добре — Айрийн я погледна в очите. — Но ми обещавай, че няма да се засегнеш.

Джесика се засмя.

— Обещавам. И така, разказвай!

— Добре. Ти и Питър се обичате и сте създадени един за друг. Зная колко му е тежко — Айрийн вдигна предупредително ръка, когато Джесика се опита да я прекъсне. — Но, Джес, той е преживял много. Мисля, че трябва да си по-търпелива. Трябва да се опиташ да го разбереш.

Преди да отговори, Джесика си пое дълбоко въздух.

— Трябва да имам търпение, значи! Толкова търпелива не съм била никога през живота си. Но Питър и аз имаме различни мнения и разбирания за... за всичко.

— Важното е, че и двамата желаете едно и също. Сигурна съм. Зная, че е трудно да се свикне с предразсъдъците на Питър, но чрез тях той се предпазва да не бъде наранен повторно.

— Що се отнася до мен, въобще не възнамерявам да го наранявам. „А той интересува ли се колко на брой са моите наранявания“ — помисли си с горчивина.

— Опитай пак. Дай му време.

— Айрийн, Питър е против всичко, за което аз упорито съм се борила. Не понася лекарките! Счита ни за много емоционални — нещо, което ни пречело да сме добри професионалисти. Ако ставаше така, както той мисли, всички жени щяха да си стоят вкъщи край печката — Джесика се усмихна тъжно. — Не, не че обичам да готвя. Но няма да допусна някой да ми втълпи, че не мога да върша нищо друго, само защото съм жена.

— Питър обаче не го е казал точно така, нали? — Айрийн замълча за момент. — Зная колко е ужасно всичко това за теб, но вие двамата се обичате! Повярвай ми! Ти не си първата, която трябва да се бори за любовта си. Понякога е необходимо много търпение и разбиране... Помисли само, невинаги човек има два шанса. Някои неща се проиграват, ако пропуснеш мига.

Дълбоко в себе си Джесика призна, че приятелката ѝ е права...

XIII

Джесика се настани на седалката до прозореца. Погледна през стъклото. Беше ранно утро, но градът вече се беше събудил.

По улиците забързани пешеходци отиваха на работа, опитвайки се безуспешно да се скрият от проливния дъжд. „Какъв неприятен ден за пътуване“ — помисли си.

Когато полупразният автобус излезе от града, дъждът се усили още повече, а небето съвсем притъмня. По покрива му барабаняха ледени капки и от пейзажа навън не се виждаше нищо. Настроението на Джесика падна под нулата.

Автобусът продължи в южна посока и най-после времето се пооправи. Слънчеви лъчи проблясваха през облаците. Но много скоро отново се смрачи и заваля сняг.

Джесика очарована гледеше едрите снежинки. Валеше така, както в деня, в който пристигна в клиниката и срещна Питър за първи път. Като че ли отново го виждаше да се приближава към нея — толкова възбуждащо привлекателен, че сърцето ѝ неволно заби. Почувства онова нарастващо напрежение, което бе възникнало между тях.

Спомни си с усмивка как Питър махна снежинката от върха на носа ѝ и я попита дали не е Червената шапчица или детето Исус Христос. Бе му отговорила, че се е родила твърде късно, за да е и двете. „Трябвало е да го срещна по-рано, тогава любовта ми би имала шанс. Може би...“

В автобуса беше много топло. Джесика извади от чантата си списание, прелисти няколко страници, но скоро се отказа. Мислите ѝ се въртяха само около Питър. „Не бива да продължавам да обичам този мъж. Трябва да го забравя!“ Наложил си да мисли за леля си и за грижите, които трябва да положи за нея след операцията.

Междувременно бяха изминали по-голямата част от пътя и шофьорът оповести половин час почивка. Малко преди да тръгнат отново, една възраствна дама се качи и седна до Джесика. Представи се

като Лили Бейкър и каза, че живеела в един малък град близо до Озарка.

Местността вече беше много позната на Джесика. Огромни дъбове, покрити със сняг, се редуваха от двете страни на пътя. Дълги ледени шушулки висяха от клоните.

— Нали е красиво? — възторгна се мисис Бейкър. — Винаги се радвам много, когато се прибирам къщи. Сред тукашната природа имам усещането, че грижите и притесненията ми намаляват.

„Надявам се да е така и с моите проблеми“ — пожела си Джесика.

— Ето че пристигнахме! — каза тя и се взря през прозореца навън. — Някой чака ли ви? — попита спътничката си.

— Да. А вас?

Джесика кимна.

— Само че не зная кой.

Автобусът плавно спря.

— О, това е Розали, нашата съседка! Трябваше да се сетя! Тя е винаги готова да помогне с нещо.

Лусинда я чакаше вече на портата. Джесика благодари на Розали за посрещането и се хвърли в прегръдките на леля си.

— Лельо Лусинда, толкова е хубаво да се завърнеш къщи.

Очите на старицата се насълзиха. Тя прегърна племенницата си и я притисна силно към себе си.

— Скъпа, толкова се радвам, че дойде! Влизай бързо! След дългото пътуване сигурно си ужасно уморена. Нека ти помогна за багажа.

— В никакъв случай! — Джесика вдигна куфара и лекарската си чанта и влезе.

Остави нещата си в своята предишна стая, в която нищо не беше променено, и се върна при старата си леля. Лусинда вече бе приготвила горещ шоколад.

— Сигурно си гладна, дете мое. Сложила съм месо да се пече във фурната, но ще е готово след малко. Изпий първо това. Ела, седни до мен, скъпа, и ми разкажи за работата, за приятелите ти в клиниката!

Джесика бавно отпи от ароматната напитка.

— Мм, много е вкусно, лельо! — тя остави обратно чашата на масата, докато се чудеше какво да отговори.

По телефона ѝ бе споменавала един-два пъти бегло за Питър, за това, че са заедно. Лусинда сигурно искаше да научи нещо повече за него, но на Джесика не ѝ се говореше особено на тази тема. Тя се изкашля.

— Айрийн е добре, лельо. Изпраща ти много поздрави. Нали знаеш, че е сгодена за един млад лекар от клиниката. Кърк е чудесен мъж. Двамата много се обичат.

— Да, вече ми разказа за тях. Радвам се за Айрийн, тя наистина е удивително момиче. Ще се женят ли скоро?

— Да. Когато Кърк започне да практикува. Има още една година като стажант-лекар.

— А ти, дъще моя? Какво става с теб и твоя лекар, за когото ми разказва? Доктор Питър Морисън се казваше, нали?

— Но, лельо, той не е „мой“!

— Извинявай, останах с впечатлението, че между вас има нещо повече от приятелство. Заблудила ли съм се?

Джесика сведе поглед.

— Щом не искаш, не ми казвай, мила. Знаеш, че ти мисля само доброто — Лусинда сложи ръка на рамото ѝ и я погледна в очите. — Но може да ти олекне, ако поговорим за това.

Съпротивата на Джесика се изпари.

— Винаги си ме разбирала, лельо. Да, Питър и аз сме нещо повече от приятели, тоест бяхме. Всичко свърши. Между нас има много противоречия — тя бъркаше замислено горещия шоколад.

— Трудностите могат да се преодолеят, когато хората се обичат.

— Твърде късно е. Между нас наистина е свършено... — като че ли всяка дума разкъсваше сърцето ѝ.

— Не е късно, щом той е „истинският“ мъж — известно време цареше мълчание, после Лусинда продължи: — Знаеш ли, Джесика, може би си избързала с решението си. Винаги си била импулсивна, мила. Понякога действаш твърде прибързано, необмислено и после съжаляваш.

— Понякога... може би, но невинаги...

„Не и когато прекъснах връзката си с моя състудент, когото се самозаблуждавах, че обичам. Между Питър и мен всичко е свършено, не е необходимо да си правя илюзии повече.“

С голямо усилие сдържаше сълзите си.

— Друг път ще поговорим, скъпа. Виждам, че си уморена след дългото пътуване. Хайде сега да ядем, а после ще си починеш.

— Ти също трябва да почиваш, лельо. Тази вечер си легни порано, защото утре следобед ще те заведе в болницата. Ще се погрижа да ми донесат легло или кушетка, за да не си сама и да не скучаеш.

Удържа на думата си и на другия ден настани леля си в частната клиника. Успя да убеди ръководството да разреши да остане при нея през нощта.

Както и очакваше, операцията продължи дълго. Джесика крачеше напред-назад по коридора разтревожено. Един млад лекар се приближи към нея.

— Предполагам, че вие сте доктор Лангли?

Джесика кимна.

— Знаете ли нещо за леля ми? Как мина операцията?

— Добре. Раната скоро ще бъде зашита. Кръвното налягане и пулсът са нормални и старата дама се чувства добре. Ще е необходимо известно време, докато се възстанови, но... — той млъкна за миг. — Тя трябваше да се оперира. Всичко хубаво! — обърна се и тръгна.

Изкараха Лусинда от операционната и следващите няколко часа Джесика прекара до леглото на леля си.

Най-после тя отвори очи.

— Джесика... ти ли си? — търсеше ръката ѝ.

— Разбира се, лельо, кой друг може да е? Как си?

Лусинда се усмихна.

— Ти си лекарят! Ти ми кажи.

Джесика се засмя.

— Смятам, че си добре, лельо. Толкова се радвам, че операцията е минала успешно!

— Скъпа, сега трябва да си идеш вкъщи и да поспиш. Тук на това тясно легло не можеш да си починеш.

— Не ме убеждавай. Ще остана при теб, докато ме изгонят.

Лусинда притвори клепачи и заспа.

Джесика я гледаше мълчаливо. „Хубаво е да знаеш, че има човек, когото обичаш и на когото принадлежиш.“ Но въпреки че леля ѝ много я обичаше, тя не можеше да ѝ върне онова, което бе загубила в Канзас сити. Онова, което можеше да ѝ даде Питър. Празнотата, която той бе

оставил в сърцето ѝ, може би никой друг не би запълнил. Наведе се, закри лицето си с ръце и заплака.

XIV

На четвъртия ден след операцията Джесика реши да не ношува повече в клиниката. Леля ѝ се чувстваше добре и по думите на лекаря след няколко дни можеха да я изпишат.

Като напазарува и свърши някои други неща, тя се прибра вкъщи късно следобед. Тъкмо затвори вратата, когато телефонът иззвъня. Сърцето ѝ замря от страх да не е някоя лоша вест за леля ѝ.

Пусна чантата си на пода и се втурна към апарата.

— Ало?

— Здравей, Джесика! — чу гласа на Айрийн.

— О, ти ли си, Айрийн! — стори ѝ се, че са минали години, откакто напусна приятелите си и клиниката. А беше тук само от една седмица.

— Как си, Джесика? Как мина операцията?

Разказа ѝ накратко.

— Нямам търпение леля Лусинда да се прибере вкъщи — добави.

— Разбирам те. Сигурно си стояла при нея неотлъчно. Няколко пъти се опитвах да се свържа с теб, но никой не се обади.

Джесика се засмя.

— Спах на допълнително болнично легло в стаята ѝ. А това означава, че почти не съм мигвала няколко ноци... Има ли нещо ново при теб? Какво става в клиниката? Струва ми се, че цяла вечност ме е нямало.

„Господи, как копнея да разбера нещо за Питър!“

— Е, скъпа моя, имам една новина! Дръж се! — гласът на Айрийн звучеше тайнствено. — Аз и Кърк ще се женим!

— О, Айрийн! Толкова се радвам! Кога? — притисна по-здравио слушалката към ухото си.

— Колкото се може по-скоро. Не знаем още със сигурност. Във всеки случай не преди да се върнеш ти. Настоявам да ми бъдеш кума!

— С най-голямо удоволствие! — отвърна Джесика. И тогава рояк мисли се завъртяха в главата ѝ. Как щеше да я посрещне Питър? Ще намери ли сили и воля да го погледне в очите? Беше ли достатъчно подготвена за това, или ѝ трябваше още време?

Гласът на приятелката ѝ я върна на земята.

— Стига сме говорили за мен. Сигурно нямаш търпение да чуеш нещо за Питър.

Под натиска на първия си импулс Джесика понечи да отрече, но после промени решението си. Айрийн едва ли щеше да ѝ повярва.

— Права си. Какво ново при него? — напрегната, тя затаи дъх.

— Честно казано, станал е невъзможен.

— Какво имаш предвид?

— Откакто те няма, е направо нетърпим. Винаги е намръщен, непрекъснато е в лошо настроение, дори и с Кърк се държи зле. Знаеш колко добре се разбираха преди.

— Но какво му става?

— Не се ли сецаш? Липсваш му! Много добре го знаеш, нали? — тросна ѝ се Айрийн. — Е, кога ще се върнеш? Надявам се да си се отказала от фиксидеята си да започнеш другаде всичко отначало!

— Още не съм сигурна, Айрийн. Не намерих време да помисля за това. В последно време бях заета само с леля.

Имаше вече едно такова решение — да не се върне никога в Канзас сити, да не види никога вече Питър. Джесика затвори очи за момент. „Вероятно така ще е най-добре. Айрийн ще си намери друга кума и...“

— Джесика, моля те не предприемай нищо, за което да съжаляваш по-късно. Знаеш, че мястото ти е тук. И... извинявай, скъпа, на вратата се звъни. Ще ти се обадя пак след няколко дни.

— Приятно ми беше да си поговорим, Айрийн. До скоро!

— Джесика, моля те, обмисли всичко още веднъж...

— Чао!

Джесика затвори телефона. Айрийн бе споменала, че Питър бил винаги тъжен и намръщен. След тази новина се почувства по-добре. „Навярно наистина му липсвам... Дали не се е променил? Не — ядоса се на себе си. — Трябва най-после да престана да се самозалъгвам. По-добре да помисля къде да продължа стажа си.“

Звънецът рязко иззвъня и прекъсна мислите ѝ. Преди да стигне до вратата, чу гласа на съседката си.

— Джесика, аз съм!

Отвори. Отвън стояха Розали и един млад мъж, който нервно мачкаше яката на ризата си.

— Джесика, това е Хенри Йорк. Жена му...

— Мис... Мисля, доктор Лангли, че жена ми ще ражда! Елате, моля ви! — гледаше я умоляващо.

Представата да изражда дете сама в това отдалечено място я изплаши много. Имаше съвсем бегла представа от акушерство... Беше специализирала хирургия.

— Нуждаете се от специалист, мистър Йорк. Кой е вашият лекар? Защо не повикате него? Аз едва ли мога да ви помогна.

— Моля ви, мис... лекарят ни, старият доктор Типин, няма да е в града до утре сутринта. Не очаквахме бебето толкова рано. Жена ми преди два дни беше на преглед.

— Защо не я закарате в болницата?

Джесика изпадна в паника. Знаеше толкова малко за акушерството.

— Нямаме време! — младият мъж припряно оправи косата си. — Жена ми... тя мисли, че бебето скоро ще се роди — той отново я погледна умолително. — Ще дойдете ли?

— Разбира се.

Нямаше право да му откаже. Мислите ѝ се объркаха. „Какви инструкции се спазваха при раждане?“

— Разбира се, че ще дойда. Само да си взема чантата.

На път към селото, където живееше младото семейство, Джесика го запита:

— Имате ли други деца?

Вероятно жена му раждаше за първи път, а в такъв случай болките можеше и да не са родилни. При това положение, до раждането имаше още време, а дотогава старият доктор Типин щеше да се върне. Но надеждите ѝ не се оправдаха.

— Имаме две момчета, мис — отвърна ѝ гордо. — Този път се надяваме да е момиче. Жена ми Емили казва... — той се впусна в разточителни обяснения за техните надежди и планове, но Джесика не

го слушаше. Опитваше се да си спомни какво бе чела в учебниците за раждането.

Младият мъж паркира колата си пред къщата и те изкачиха бързо стълбите. Емили вече ги чакаше на вратата. На Джесика ѝ бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че жената е в напреднала бременност и ѝ е време да ражда.

Подаде ѝ ръка и тя направи болезнена гримаса. Придържа я, докато отmine болката. Емили поиска да си легне.

— Нека да ви прегледам! — говореше ѝ с нежен глас и се учуди, че толкова убедително прозвуча.

„Е, поне теоретично съм наясно с нещата“ — помисли си. Беше завършила с отличие. Знанията ѝ би трябвало да са достатъчни, за да може да помогне на една жена да роди нормално!

Когато Емили си легна, Джесика отвори чантата си. За щастие имаше необходимото. Сложи си стерилни ръкавици и започна прегледа, като все още вътрешно се надяваше, че новият жител на планетата ще дочака завръщането на доктор Типин.

Резултатът от прегледа показваше обаче, че бебето е нетърпеливо да излезе на бял свят. Джесика беше сигурна, че това няма да продължи дълго. Болките зачестяваха и силата им се увеличаваше. Като че ли Емили бе я чакала само да пристигне, за да започне да ражда.

Джесика си пое дълбоко въздух. После се обърна към Хенри и му даде някои указания.

— Нуждая се от чисти кърпи. Заведете ме в кухнята — тя последва младия мъж. — Трябва да сложим вода да ври, за да стерилизирам инструментите.

Огледа шкафовете.

— Нужна ми е купа със сапунен разтвор... — осъзна, че говори по-скоро на себе си, отколкото на Хенри, но това някак си ѝ помагаше да събере мислите си.

Бъдещият баща нервно носеше всичко, което му поискаше. После чакаше нови нареждания.

— Хенри, намерете ми шнур, за да завържа пъпната връв.

Джесика се радваше, че имаше в чантата си шишенце течен сапун и ножица.

Хенри донесе шнура. Тя си отреза едно парче и го пусна заедно с ножицата във врящата вода. После забърза към пациентката си. Лицето на Емили беше изкривено от болка. Беше свила коленете и пръстите на ръцете си в юмруци. Кокалчетата им бяха побелели от напрежение.

— Хенри, трябва ми съд със студена вода и кърпа — избърса лицето на Емили. Предусещаше, че бебето ще се роди скоро и отпрати молитва към небето да ѝ помогне да се справи. Подаде кърпата на Хенри. — Продължавай. Ще я прегледам още веднъж — най-напред реши да успокои пациентката си. — Емили — рече ѝ спокойно и уверено. — Легни настрани. Не се страхувай, няма да ти причиня болка.

Когато дойдоха новите пристъпи на болка, Джесика взе чиста кърпа, за да задържи излизащата главичка на детето. Не биваше това да стане прекалено бързо, за да не се разкъса перинеумът на майката.

Сложи си ръкавица и отново прегледа Емили. Изплаши се и дъхът ѝ секна. Пъпната връв беше при главата на бебето. При всяка контракция главичката натискаше пъпната връв и прекъсваше кислорода, нарушавайки кръвообращението.

Студена пот изби по челото на Джесика. Бебето беше в опасност. „Какво да правя? — мислеше си отчаяно. — По дяволите, каква полза от медицинското ми образование, след като не мога да изродя едно дете?!“

Напрегна паметта си, но в главата ѝ сякаш се бе спуснала тъмна завеса. Знаеше само едно: ако веднага не предприеме нещо, детето щеше да се задуши от липса на кислород. „Милостиви Боже, защо? Трябва непременно да си спомня какво се правеше в такива случаи. Бебето не бива да умре. Да можех само с пръст да преместя пъпната връв и да я избутам над главичката!“

Погледна Емили в лицето. Очите ѝ се бяха разширили от страх. Джесика се опита да ѝ се усмихне успокояващо, но самата тя беше почти толкова уплашена, колкото и майката. А може би и повече!

Опита се да пхне пръсти под пъпната връв. За неин ужас тазът беше стегнат и тя не можеше да се премести. Следващите няколко мига бяха кошмарни. Трябваше да погледне истината в очите. Беше сама до родилка, чието бебе беше в опасност. Ако не успееше да премести пъпната връв, след секунди бебето щеше да се задуши.

Сега всичко зависеше от нея и от способностите ѝ.

Постепенно мозъкът ѝ се проясни. Спомни си думите на един възрастен професор: „Напрягането често е рефлекс, получен от страх. Като начало е важно да се преодолее страха...“

„Естествено! Страхът на майката допринася за стягането на таза и пъпната връв не може да се премести! На всичкото отгоре Емили трябва да е усетила и страха в очите ми. Трябва да я накарам да преодолее страха си“ — мислеше си Джесика, усещайки как надеждата се връща в нея. И тя се усмихна ободрително.

Сега трябваше да се концентрира върху Емили и бебето. Когато отново я погледна, срещна в очите ѝ доверие и надежда. Всички следи от напрежение и боязън бяха изчезнали.

Този път Джесика успя да прокара пръсти под падналата пъпна връв и бързо да я измъкне.

Не след дълго бебето се роди.

Изпита непознато досега по силата си вълнение. Вдигна го високо и после го сложи до майката.

— Имате чудесна дъщеря — усмихна ѝ се и завърза пъпната му връв.

Хенри се втурна в стаята, щом чу бебешки плач. Но той не беше сам. Джесика не можеше да повярва на очите си. До него стоеше Питър! Той се втренчи в нея, сякаш я виждаше за първи път.

— Питър! Какво правиш тук?!

Преди той да успее да ѝ отговори, Хенри нададе победоносен вик.

— Добре ли чух?! Момиче?! Наистина ли имам момиченце?! — прегърна щастлив жена си и я целуна.

— Да, Хенри! — погледна го Емили сияеща. — Имаме прекрасна дъщеричка!

Той бързо се обърна към Джесика.

— Всичко е наред, нали?

— Да, всичко е наред! Но то се нуждае от баня.

Никога преди това тя не беше къпала бебе, но го направи, сякаш ѝ бе ежедневие.

Половин час по-късно, след като двете с Розали изкъпаха бебето и майката и подредиха стаята, Джесика сложи новороденото в скута на

Емили. После извика в стаята мъжете, които „поляха“ събитието с бутилка уиски.

Докато Хенри се занимаваше с жена си и дъщеря си, Питър сложи длан на рамото ѝ.

— Моите поздравления! Беше великолепна!

— Благодаря, Питър...

Тя все още не можеше да проумее какво прави той тук. Погледите им се срещнаха и отново я обхвана онова опиянение, което почувства още първия път.

— Това тук никога няма да го забравя! — прошепна, като под „това тук“ разбираше всичко: страховете си по време на израждането, уменията да запази самообладание в извънредно критичната ситуация, комплимента на Питър и възхищението, което прочете в погледа му.

— Аз също няма да го забравя, Джесика. Никога! — Питър взе ръцете ѝ в своите и ги стисна. — Но има много други неща, които искам и ще ги забравя. Тук съм, за да говоря с теб за това.

Двамата погледнаха щастливите родители.

— За какво по-точно ще говорим? — Джесика се взря в очите му и прочете безкрайна нежност и любов.

— За това, че съм бил глупак — засмя се той смутено. — За това, че понякога съм те сравнявал с жена си, че съм ти приписвал същите грешки, които тя правеше. Не ти дадох никакъв шанс. Не дадох шанс на двама ни, защото не можех да забравя миналото. Но ще се погрижа да наваксам загубеното, ако все още ме желаеш!

„Наистина ли го мисли?!“ Джесика не можеше да го проумее, не можеше да намери думи, за да изрази това, което усещаше; не се чувстваше достатъчно силна, за да приеме това, което ѝ се даваше. А всъщност една дума беше достатъчна да обясни всичко — любов.

Емили и Хенри се приближиха и ѝ благодариха сърдечно. Хенри колебливо ѝ предложи да я закара вкъщи.

Джесика се усмихна на щастливия баща.

— Мисля, че това ще стори доктор Морисън. Вие сега сте нужен на семейството си.

Питър кимна.

— Да, аз ще те закарам.

Нежният му поглед говореше много. Никога досега не беше го виждала така влюбен и толкова изпълнен с желание.

Сбогуваха се със семейство Йорк и излязоха ръка за ръка.

Когато пристигнаха в къщата на леля й, Джесика първо направи по едно силно кафе. След безсънните нощи в болницата и след тежкото израждане се чувстваше като пребита. Беше щастлива, както никога в живота си, защото имаше нова надежда...

— Сигурно си страшно уморена — прозвуча топло гласът на Питър. — Ще ти донеса едно кафе — той я прегърна и я заведе в дневната на канапето. Сложи я нежно на възглавничките, целуна я по челото и отиде в кухнята, откъдето се върна малко по-късно с две чаши димящо кафе. Подаде й едната и седна до нея. Двамата отпиха мълчаливо.

— Благодаря, Питър, тъкмо от това имах нужда — Джесика остави чашата си. — Беше дълъг ден — тя си пое дълбоко дъх.

— Последните дни бяха и за мен безкрайно дълги... — той вдигна очи и срещна погледа й. — Джесика, имам да ти казвам толкова неща. Много съжалявам. Аз наистина съм...

Джесика се засмя.

— Ах, ти, донжуан такъв! Преди говореше едно, а сега друго.

Питър сериозно кимна.

— Да. Такъв бях, дори и нещо повече. Рискувах щастието ни, поради глупостта си.

Тя почувства, че сърцето й неволно заби по-бързо. Поклати глава.

— И двамата бяхме глупави — вдигна ръка и го помилва нежно по лицето. — Страхувам се, че и аз бях твърде упорита.

Питър целуна дланта й. След това я притисна към себе си.

— Не, скъпа, всичко стана по моя вина... Но аз се промених! Ще ти докажа, ако ми дадеш възможност.

Сълзи на щастие бликнаха в очите й и Джесика успя само да кимне мълчаливо.

Устните му потърсиха нейните.

— Толкова страшно беше през последните дни без теб — прошепна й дрезгаво, след като се отдръпна нежно от нея. — Толкова ми липсваше! Имам да ти казвам толкова много...

— О, Питър... За всичко, което се случи между нас, аз съм виновна, колкото и ти.

— Благодаря — той стана сериозен. — Искам да знаеш едно: вярвам, че ще бъдеш много добър лекар. Никога няма да поискам от теб да се откажеш от професията си. Ще бъде грях и престъпление спрямо всички болни, на които би могла да помогнеш.

— А какво ще стане, ако родя дете?

Трябваше да мине известно време, докато схване смисъла на думите ѝ. Очите му светнаха.

— Искаш дете? Би било чудесно. Но... — изведнъж той широко се усмихна и я хвана за брадичката. — Но само ако аз съм бащата. Искаш ли наистина дете от мен?

Джесика също се засмя.

— Ще помисля и ще ти кажа.

Питър я притегли нежно към себе си.

— Ах, ти, малка хитрушо!

Бръкна в джоба си и извади елегантна кутийка. Върху червеното кадифе блесна прекрасен пръстен с диамант.

— Това е за теб!

— Питър! — Джесика тръпнеща пое кутийката и бавно вдигна поглед. — Това означава ли...

— Искам да се ожения за теб, Джесика... колкото е възможно по-скоро! — взе пръстена и го постави на лявата ѝ ръка. — Джесика, обичам те! Много те обичам! — гласът му леко трепереше.

— О, Питър, аз също те обичам и искам... — Джесика не довърши думите си и усмивката ѝ застина. „Ами Саманта? Дали няма да откаже да приеме новата жена на баща си?“

Питър стисна ръцете ѝ.

— Мислиш за Сам, нали? Тя иска да бъдеш с нас. В началото беше ревнива, но аз поговорих с нея. Обясних ѝ, че като се ожения за теб няма да спра да я обичам. Това я успокои. За да я убедя докрай ѝ казах, че ако дойдеш при нас, ще ѝ подариш братче или сестриче. Тогава ме помоли да те доведе.

— О, Питър! — Джесика беше на седмото небе от щастие. — Значи сте го измислили вече?

Той кимна.

— Трябва само да кажеш „да“.

Отново я целуна по устните, а тя му отвърна с цялата си любов и нежност.

— Скъпи, съобщи на Сам, че отговорът ми е: „Да! Да! И още веднъж да!“.

Издание:

Лаура Райф. Джесика

Американска

Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-121-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.